ISRA SURESİ

îsra suresinin büyük bir bölümü bölümüyle Mekkede nazil olmuştur. Ve yüz on bir âyettür.
Bu sure-i Celile, Allah tealayı teşbih ile başlıyor ve ona hamdederek sona eriyor. Bu sure-i Celile de çoğunlukla inançla ilgili konulan bünyesinde toplamıştır.
Sure-i celilenin ilk âyetinde Resululahın bir gece, Mekkeden, Kudüste bulunan Mescid-i Aksaya götürüldüğü beyan ediliyor ve şöyle buyuruluyor:
"Kulu Muhammedi geceleyin, delillerini göstermek için, Mescid-i Haramdan, çevresini mübarek kıldığı Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz ki o, her şeyi çok iyi işiten, çok iyi görendir."
İsra, gece yolculuğu anlamına gelmektedir. Miraç hadisesinin bir gece yolculuğu ile başladığını ifade eden ÎSRA sureye de adını vermiştir.
Sure-i celilede ana mevzu olarak Hz.Muhammed (s.a.v.) ile Mekke halkının ona karşı olan tutumu ele alınmaktadır. Önce Resulullahın tsra ve Miracı beyan ediliyor. Sonra da tevhid inancının temel kaideleri açıklanıyor. Sonra cahiliye putperestlerinin çirkin davranışları reddediliyor. Ve diğer Peygamberlere verilen mucizelerle Resulullaha verilen deliller beyan ediliyor. Sonra da müşriklerin, Hz. Muhammed (s.a.v.) e karşı düşmanlıkları, ona inen âyetler üzerine fitne çıkarmaya yeltenmeleri ve Resulullahı Mekkeden çıkarmaya çalışmaları bahse konu ediliyor.
Sure-i celile, Kur'anı ve ondaki gerçek hakikati dile getirerek son buluyor. O Kur'an ki, Resulullah, yeri geldikçe onu insanlara okusun, onlar da istifade etsinler diye parça parça inmiştir. İşte bu Kur'anin surelerinden biri olan bu mübarek sure de, Hamd'in Allaha mahsus olduğunu beyan ederek son buluyor.
"Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı bulunmayan, âciz olmayıp yardımcı da edinmeyen Allaha mahsustur." de. Onu layık olduğu şekilde yücelt."
İşte bu âyet-i kerime ile son bulan sure-i celilenin, hikmet dolu âyetlerinin teker teker izahına gelelim.[1]

Rahman ve Rahim olan Allahın adıyla.

1- Kulu Muhammedi geceleyin, delillerini göstermek için, Mescid-i Haramdan, çevresini mübarek kıldığı Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir. O, herşeyi çok iyi işiten, çok iyi görendir.
Bu âyet-i Kerime, Resulullah (s.a.v.)in, Mekkeden, Kudüste bulunan Mescid-i Aksâya, ilâhî bir güçle götürüldüğünü beyan etmektedir. Bu hadiseye "İsra ve Miraç" denilmektedir. Bu hususta zikredilen çeşitli Hadis-i Şerifler incelendiğinde, özetle şunları söylemek mümkündür:'
Resulullah (s.a.v.) uyanık bir haldeyken, geceleyin, Mekkeden Mescid-i. Aksâ'ya "Burak" denilen bir bineğe bindirilerek götürüllmüş, Mescid-i Aksâya varınca bineğini Mescidin kapısında bırakmış, içeri girip iki rekât mescid namazı kılmış sonra, merdivene benzeyen ve "Miraç" denen ve günümüzde "Asansör" diye adlandırabileceğimiz bir aracın yanına varmış, o araç vasıtasıyla Önce dünya semasına çıkmış sonra göğün diğer katlarına gitmiştir. Her kata vardığında, oranın ileri gelen sakinleri tarafından karşılanmıştır.
Resulullah (s.a.v.) göklerin her katına vardığında, derecelerine göre oralarda bulunan Peygamberlerle selamlaşmış, altıncı katta Hz. Musa ile yedinci katta da Hz. İbrahim ile görüşmüş, daha sonra onların ve diğer Peygamberlerin makamlarını da aşarak kaderleri yazan kalemlerin gıcırtısının işitildiği makama kadar ulaşmış ve "Sidretül Müntehâ"y: görmüştür.
Aynca, altıyüz kanadi bulunan Cebrail aleyhîsselami aslî suretiyle görmüş yine, bütün ufukları tutan yeşil "Refref'i de görmüştür. Göğün Kâbesi olan Beytül Mamuru görmüş, yeryüzündeki Kâbeyi yapan Hz. İbrahimin ona yaslandığına ve kıyamete kadar bir daha dönmemek üzere hergün oraya yetmişbin Meleğin gelip Allaha ibadet ettikten sonra ayrılıp gittiklerine şahit olmuştur.
Yine Resulullah o makamda Cennet ve Cehennemi görmüş, Allah teala, günde elli vakit namaz kılınmasını farz kılmış, daha sonra bir lütuf olarak bu elli vakti beş vakte indirmiştir.
Tercih edilen görüşe göre Resulullah "Sidretül Müntehâ"dan sonra bütün Peygamberlerle birlikte Kudüse dönmüş orada imam olarak onlara namaz kildirmıştır. Sonra Kudüsten tekrar Burak'a binmiş, gecenin karanlığında Mekkeye dönmüştür.
Yine tercih edilen görüşe göre Resulullah Miraca ruh ve beden olarak çıkmıştır. Zira hadiseyi anlatan bu Sûrenin ilk kelimesi "Sübhan"dır. Ve bu kelime, fevkalade olayları anlatmak için kullanılır. Resulullahm cismen değil de sadece ruhen gittiğini

söylemek, bu kelimenin kullanılacağı nisbette fevkalede bir olay değildir. Aynca âyet-i Kerîmede "Geceleyin kulunu yürüttü" ifadesi yer almaktadır. Geceleyin yürümek, fiilen mesafe katetmektir. Bu da ancak bedenle olur. "Kul" kelimesi de kişinin ruh ve bedeni için birlikte kullanılır. İnsanın sadece ruhuna kul denilmez.
Diğer yandan, Buhari de dahil sahih Hadis kitaplarında, Resulullahın "Burak" isimli bir bineğe bindirildiği zikredilmektedir. Ruhun tek başına bineğe ihtiyacı olmadığı muhakkaktır.
Kureyşliler, Resulullahın İsra ve Miracını yalanlamışlardır. Şayet İsra ve Miraç bedenen değil de ruhen ve uyku halinde' meydana gelmiş olsaydı. Kureyşlilerin bunu yalanlamalarına gerek kalmazdı. Çünkü bilirlerdi ki, kişi uyku halindeyken birçok harika olayları görebilir. İsra ve Miraç olayı ise ruhen ve bedenen cereyan etmiştir.
Aynca Allah teala "İsra"nın zamanını belirtmiş, geceleyin olduğunu söylemiş, yerini zikretmiş, Mescid-i Haramdan Mescid-i Aksâya kadar yüründüğünü beyan etmiş ve bunun hikmetinin de, âyetlerini ve kuderetini ortaya koyan delillerini, göstermek olduğunu beyan etmiştir. Bütün bunlar göstermektedir ki, İsra ve Miraç, sadece ruhen değil, hem ruh hem de beden ile meydana gelmiştir.
Peygamber efendimiz (s.a.v.)in miracını anlatan çeşitli Hadis-i Şerifler mevcuttur. Biz burada, Buharinin zikrettiği şu Hadis-i Şerifi veriyoruz:
Enes b. Mâlik diyor ki: "Ebu Zer el-Ğifarî, Resulullaha şöyle buyurduğunu anlatıyordu: Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Ben Mekkede iken evimin tavanı ansızın yarıldı, oradan Cebrai aleyhisselam indi göğsümü yardı ve içini Zemzem suyu ile yıkadı.,Sonra hikmet ve iman ile dolu bir altın leğen getirip içindekini göğsümün içine boşalttı. Ve göğsümü kapayıp üzerini mühürledi. Sonra elimden tutup beni semaya doğru çıkardı. Dünya semasına vardığımda Cebrail aleyhisselam o semanın bekçisine
— Aç" dedi.
— Kimdir o?
— Cebrail
— Yanında kimse var mı?
— Evet, yanımda Muhammed (s.a.v.) var.
— Peygamber olarak gönderildi mi? (Veya buraya davet edildi mi?)

— Evet. dedi.
Kapı açılınca dünya semasının üstüne çıktık. Bir de ne göreyim, orada bir kimse oturmuş, sağında birtakım karaltılar var, solunda birtakım karaltılar var. O kimse sağ tarafına baktığında gülüyor sol tarafına baktığında ise ağlıyordu. O zat bana "Hoş geldin sefa geldin ey Salih Peygamber ey salih oğlum." dedi. Cebraile "Bu kim?" diye sordum. "Âdem aleyhisselamdir. Sağında solunda bulunan bu karaltılar da evladının ruhlarıdır. Sağında olanlar cennetlikler solunda olanlar ise cehennemliklerdir. Sağına bakınca güler soluna bakınca ağlar." dedi. Derken Cebrail beni ikinci semaya doğru çıkardı. Bekçisine "Aç" dedi. Bekçisi de evvelkinin söylediklerini söyledikten sonra kapıyı açtı."
Enes (r.a.) diyor ki: "Ebu Zer, Resulullah (s.a.v.) in göklerde Âdem, İdris, Musa, İsa, İbrahim hazretlerini gördüğünü söyledi. Fakat herbirerinin nerelerde olduklarını ayrı ayrı söylemeyip yalnız Ademi, dünya semasında İbrahimi de altıncı semada gördüğünü söyledi."
Buharinin, Mâlik b. Sa'saa'dan rivayet ettiği diğer bir Hadis-i Şerifte ise Resulullahın, göklerin her katında hangi Peygamberlerle görüştüğü zikredilmiş ve şu şekilde sıralandıkları rivayet edilmiştir: Resululîah (s.a.v.)in dünya semasında Hz. Âdem ile, ikinci gökte Hz. İsa ve Hz. Yahya ile, üçüncü gökte Hz. Yusuf ile, dördüncü gökte Hz. İdris ile, beşinci gökte Hz. Harun ile, altıncı gökte Hz. Musa ile yedinci gökte ise Hz. İbrahim ile görüşüp selamlaştığı rivayet edilmektedir.[2]
Enes (r.a.) sözlerine devamla şöyle diyor: "Cebrail aleyhisselam Resulullah ile birlikte îdris aleyhisselama uğradıklarında idris aleyhisselam: "Hoş geldin sefa geldin ey salih Peygamber, ey salih kardeş." demiş. Resulullah (s.a.v.) de demiş ki: "Bu kim?" diye sordum. Cebrail "Bu İdristir" dedi. Sonra Musaya uğradım o da "Hoş geldin, sefa geldin ey salih Peygamber, ey salih kardeş." dedi. "Bu kim?" diye sordum Cebrail "Bu Muşadır" dedi. Sonra İsaya uğradım. O da "Hoş geldin ey salih kardeş ey salih Peygamber." dedi. "Bu kim?" dedim. Cebrail "Bu İsadır" dedi. Sonra İbrahime uğradım. "Hoşgeldin sefa geldin ey salih Peygamber, ey salih oğlum." dedi. "Bu kim?" dedim Cebrail "Bu İbrahimdir." dedi.
(Muhammed b. Şihab-i Zührî'nin, îbn-i Hazm tankından rivayetine nazaran) İbn-i Abbas ile Ebu Habbe el-Ensafî (r.a.), Peygamber efendimizin: "Sonra Cebrail beni yukarıya götüre

götüre nihayet kalemlerin (Kaderi yazan kalemlerin) cızırtılarını duyacak kadar yüksek bir yere çıktım." buyurduğunu söylerlerdi.
Yine İbn-i Hazm ile Enes b. Mâlik (r.a.) şöyle demişlerdir:
"Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "O zaman Allah teala ümmetime elli vakit namaz farz kıldı. Bu farziyeti yüklenerek döndüm. Derken Musaya rast geldim. "Allah ümmetine neyi farz kıldı?" diye sordu. "Elli vakit namaz farz kıldı." dedim. "Rabbins dön (Elli vaktin indirilmesini iste) zira ümmetin buna güç yetiremez." dedi. (Allah tealaya) müracaat ettim. Yansını indirdi. Ben de Musanın yanına dönüp "Yansını indirdi." dedim. O yine "Rabbine müracaat et. zira ümmetin buna güç yetiremez." dedi. Bir daha müracaat ettim. Yine yansını indirdi. Musanın yanına döndüm. O yine "Rabbine dön. Zira ümmetin buna güç yetiremez." dedi. Bir daha müracaat ettim. Allah teala "Namazlar beş vakittir, fakat elli vakit sevabını haizdir. Benim katımda hüküm değişmez." buyurdu. Musanın yanına döndüm, O yine "Rabbine dön" dedi. "Artık rabbimden utanır oldum." dedim. Sonra Cebrail tâ Sidretül Müntehâya vancaya kadar beni götürdü. Sidre'yi öyle acaip renkler kaplamıştı ki onlar nedir bilemem. Sonra cennetin içine konuldum. Orada birçok inci yığını vardı. Toprağı da misk kokulu idi. [3]
Taberi, İsra ve Miraçla ilgili olarak uzun bir Hadis zikretmektedir. Fakat bu konuda Buharinin rivayet ettiği Hadis tercih edilmiştir. îsra ve Miraçla ilgili olarak çeşitli Hadis kitaplarında birçok sahabiden Hadis rivayet edilmiştir. Enes b. Mâlik, Mâlik b. Sa'saa, Ebu Zer elTĞifarî, Übey b. Kâ'b, Huzeyfetül Yeman, Cabir b. Abdullah, Ebu Saîd el-Hudrî, Şeddad b. Evs, Abdullah b. Abbas, Abdullah b. Mes'ud, Ebu Hureyre, Hz. Aişe, Ümmühânî gibi sahabiler, uzun ve kısalığı farklı şekillerde, değişik Hadis kitaplarında bu konuyla ilgili Hadisler rivayet etmişlerdir. Bu hususta Taberinin asıl metnine ve İbn-i Kesire baş vurularak bu sahabilerin rivayetlerini görmek mümkündür. [4]

2- Biz, Musaya Tevratı vermiştik. Onu, İsrailoğullarına hidayet rehberi yapmıştık. Onlara: "Benden başkasını kendinize vekil edinmeyin." demiştik.
Allah tela, Hz. Muhammed (s.a.v.) e verilen ve bir mucize olan İsra'yı zikrettikten sonra Hz. Musaya verilen Tevratı bahse konu ediyor ve onun esasının, İsrailoğullarına hidayeti

göstermek olduğunu ve AHahtan başkasını dost ve yardımcı edinmemeleri olduğunu beyan ediyor. [5]

3- Ey, Nuh ile bareber gemide taşıdığımız insanların soyundan olanlar, (Nuh'u rehber edinin) Çünkü o, çok şükreden bir kul'du.
Ey, Nuh ile beraber gemide taşıdığımız insanların soyundan gelenler, sizler de, yemesinde, içmesinde ve giyinmesinde rabbine şükreden atanız Nuh gibi olun. Allah tarafından size Peygamber olarak gönderilmiş bir nimet olan Muhammed için rabbinize şükredin. Onu yalanlayarak nankörlük etmeyin.
Ayet-i Celiîe, Hz. Nuh'u "Rabbine çokça şükreden kul." olarak vasıflandırmiştır. Zira Hz. Nuh, birşey yeyip içtikten sonra veya yeni bir elbise giydiğinde veya herhangibir beşerî ihtiyacını giderdiğinde Allaha şükrederdi. [6]

4- Biz kitapta İsrailoğullanna "Şüphesiz yeryüzünde iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve aşırı bir şekilde azgınlaşacaksımz." diye beyan ettik.
Ayet-i Kerimede zikredilen "Kitap"tan maksat, "Levh-i Mahfuz"dur. denmişse de tercih edilen görüşe göre, Hz. Musa'ya gönderilen Tevrattir. Allah teala, Tevratta, İs railoğu Harının, yeryüzünde iki kere fesat çıkaracaklarını ve aşın derecede azgınlaşacaklannı, her ikisinin sonunda da mağlup olacaklarını beyan etmektedir.
İsrailoğullannın ilk bozgunculuklarının, Zekeriyya aleyhisselamı öldürmeleri, ilk mağlup oluşlarının ise Buhtunnasr'ın onları öldürmesi ve Kudüsü tahrip etmesi olduğu rivayet edilmektedir.
İkinci bozgunculuklarının ise, Zekeriyya aleyhisselamın oğlu Yahya aleyhisselamı öldürmeleri, mağlubiyetleri de, Allah tealanın, bir kısım insanları kendilerine musallat etmesi, böylece onların bir kısmını öldürüp diğerlerini memleketlerinden kovmaları, yetmişbin'den fazla Yahudiyi de esir etmeleri hadisesi olduğu zikredilmektedir.
Bu hususta Taberi, Huzeyfe b. el-Yeman'dan uzun bir Hadis rivayet etmişse de İbn-i Kesir bu Hadisin mevzu olduğunu söylemiş ve ilimde üstün bir mertebesi olan Taberinin böyle bir Hadisi nasıl naklettiğine şaştığım söylemiştir. [7]

5- Birinci bozgunculuğunuzun cezalandırma vakti geldiğinde, güçlü, kuvvetli kullarımızı üzerinize saldık. Ülkenizin her yerini didik didik ettiler. Bu, mutlaka yerine gelen bir vaad idi.
Müfessirier, âyet-i Kerimede zikredilen ve Yahudilere musallat edildiği beyan edilen güçlü, kuvvetli kulların kimler olduğu hakkında farklı görüşler zikretmişlerdir.
Abdullah b. Abbas ve Katade'den nakledilen bir görüşe göre bunlar, Câlût ve ordusudur. Saîd b. Cübeyr'den rivayet edilen bir görüşe göre ise bunlar, Bâbil Kralı Sencârip ve ordusudur. Başka bir görüşe göre ise bunlar, Bâbil Kralı Buhtunnasr ve ordusudur. Başka görüşler de vardır. [8]

6- Sonra sizi, üzerinize saldıranlara galip getirdik. Size mallar ve oğullar verdik. Sayınızı çoğalttık.
Bu âyet-i Kerimede, İsrail oğullarının şımarmaları neticisende Allanın, kendilerine musallat ettiği düşmanları tarafından ezildikten sonra tekrar toparlandıkları, düşmanlarına galip gelerek mal ve esirlerini onlardan geri aldıkları, aynca Allanın, onlara lütufta bulunarak mal ve evlatlarını artırdığı, savaşçılarını çoğalttığı beyan ediliyor. Bu tarihi olayın nasıl meydana geldiğine dair bir kısım zayıf rivayetler varsa da, güvenilir bir Nass bulunmadığı için bur rivayetlerlerin buraya alınmaması tercih edilmiştir. [9]

7- İyilik ederseniz, yaptığınız iyilik kendinizedir. Kötülük yaparsanız o da kendinizedir. Yeryüzünde çıkardığınız ikinci bozgunculuğun cezalandırma vakti gelince sizi, yüzlerinizden keder dökülür hale getirsinler, daha önce girdikleri gibi Mescid-i Aksa'ya girsinler ve ellerine geçirdikleri yeri yıksınlar diye, düşmanlarınızı üzerinize salıvereceğiz.
Müfessirler, İsrailoğullarını yeryüzünde yaptıkları ikinci bozgunculuğun, Yahya aleyhisselamı öldürmeleri olduğunu, bunu cezasının da Allah tealamn onlara, Buhtunnasr veya Büyük İskenderi yahut Bâbil Krallarından Hardos'u yahut da Rum Krallarından birini musallat ettiğini, bu yolla onlardan birçoğunu öldürtmesi ve Mescid-i Aksâ'yı yakıp yıkmaları olduğunu söylemişlerdir.
Bunlara göre İsrailoğullannm iki kere bozgunculuk yapmaları da bunların cezalandırılmaları da geçmişte cereyan etmiştir.
Yahudilerin bugünki durumları gözönünde bulundurulacak olursa, ikinci bozgunculuk!annın cezasını henüz görmedikleri söylenebilir. Ancak Allah tealamn bunlara kimi musallat

edeceğini şu anda söylemek mümkün değildir. Bununla beraber Hadis-i Şeriflerde, Yahudilerin, Müslümanlar tarafından cezaiandınlacaklan ifade edilmektedir.
Peygamber efendimiz (s.a.v.) bir Hadis-i Şerifinde şöyle buyuruyor:
"Müslümanlar Yahudileflerle savaşıp onları ö 1 dürmedikçe kıyamet kopmayacaktır. Öyleki, Yahudiler, taşların ve ağaçların arkalarına saklanacaklar, taş veya ağaçlar "Ey Müslüman, ey Allanın kulu, işte Yahudi benim arkamdadır. Gel onu öldür." diyecektir. Ancak "Ğarkat" ağacı hariç. Zira o, Yahudi ağaçlanndandır. [10]

8- Belki rabbiniz size merhamet eder. Eğer bozgunculuğa dönerseniz biz de cezalandırmaya döneriz. Biz, cehennemi, inkarcılar için bir zindan kıldık.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, Yahudileri uyararak, tevbe etmeleri halinde af kapısının kendileri için açık olduğunu beyan ediyor. Peygamberleri Öîdürme ve yeryüzünde fitne ve fesat çıkarma gibi bozgunculuklarına dönmeleri halinde, Allahın da onları öldürterek, esir düşürerek, yerlerini yurtlarını tahrip ettirerek zelil düşüreceğini, aynca âhirette kâfirler için kurtulamayacakları bir cehennem ateşi hazırladığını bildiriyor ki herkes bundan ibret alsın ve Yahudilerin durumuna düşmesin. [11]

9-10- Şüphesiz bu Kur'an, insanları en doğru yola götürür. Salih ameller işleyen müminlere büyük bir mükâfaat olduğunu, âhirete iman etmeyenlere de, can yakıcı bir azap hazırladığımızı müjdeler.
Şüphesiz ki bu Kur'an, insanları, yolların en sağlamı olan İslam dinine götürür. Bu Kur'an, Allaha itaat edip yasaklarından kaçınarak güzel amel işleyen iman sahiplerini büyük bir mükâfaat olan cennetle müjdeler. Ahirete, iman etmeyen kâfirlere ise, Allah tarafından, can yakıcı bir azap hazırladığım haber verir ki o da cehennemdir. [12]

11- İnsan, iyiliği dilediği gibi, kötülüğü de diler. İnsan, çok acelecidir.
Allah teala bu âyet-İ Kerimede, kullarına karşı nasıl lütufta bulunduğunu beyan ediyor ve kullarının, bu lütuflar karşısında ona şükretmeleri gerektiğini bildiriyor.

Gerçekten insan, kendisi için hayırlı olan bir kısım dileklerde bulunur. Allah da onlan kabul edince kul'a lütufta bulunmuş olur. Fakat bu insan, kızıp öfkelendiği anlarda en yakın akrabalarının bile aleyhine beddua etmeye kalkışır. Yüce mevla bu yersiz duaları reddederek kuluna yine lütufta bulunur. [13]

12- Biz, gece ve gündüzü, varlığımızı gösteren iki deli! kıldık. Gecenin alâmetini sildik, gündüzün alâmetini ise aydınlatıcı kıldık. Böylece rabbinizin lütfundan rızık arayasıniz, yılların sayısını ve hesabı bilesiniz. Biz, herşeyi geniş olarak açıkladık.
Biz, gece ve gündüzü, kudretimizin kemalim gösteren iki delil kıldık. Geceye, kendisini tanıtan bir alâmet verdik. Sonra bu alâmeti sildik. Gündüz için de bir alâmet yarattık, onun alâmetim de aydınlatıcı kıldık. Böylece rabbinizin lütfundan rızık arayasınız, yılların sayısını ve diğer hesaplan bilesiniz. Biz, herşeyi geniş bir şekilde açıkladık.
Gece ve gündüzün, Allanın varlığını gösteren birer delil olduklarında şüphe yoktur. Bunların herbirerinde kendilerini tanıtan alâmetleri vardır. Gecenin alâmeti karanlık oluşu veya ay ve yıldızlar gibi gezegenlerin .görülmeleridir. Gündüzün en belirgin alâmeti ise güneştir. Güneşin, diğer yıldızlardan daha fazla aydınlatıcı olduğu muhakkaktır. Bu sebeple Allah teala "Gecenin alâmetini sildik. Gündüzün alâmetini ise aydınlatıcı kıldık." buyurmuştur.
Abdullah b. Abbbas ve Hz. Ali gibi bazı sahabiler, âyet-i Kerimede zikredilen "Gecenin alâmetini sildik" ifadesini izah ederlerken ay'in da daha Önce güneş gibi olduğunu fakat Allah tealanın onu, silik bir hale getirdiğini söylemişlerdir. Bazıları da ay'ın ilk yaratıldığında bu şekilde silik yaratıldığını söylemişlerdir.
Allah teala, Kur'an-i Kerimin birçok yerinde, geceyi veya gündüzü devamlı kılmayıp, bunları, birbirlerini takibeder şekilde yarattığını, zira dünyada yaşayacak olan insanların ancak bu şekilde hayatlarım devam ettirebileceklerini beyan etmiş ve bunların, kendisinin varlığını gösteren deliller olduklarını açıklamıştır. Bu hususta diğer âyetlerde de şöyle buyurulmaktadır: "Ey Muhammed, de ki: "Söyleyin bakalım, eğer Allah, geceyi kıyamet gününe kadar üzerinizde uzatsa, Allahtan başka hangi ilah size bir ışık getirebilir? Hiç dinlemez misiniz?" "Yine de ki: "Söyleyin bakalım, eğer Allah, gündüzü kıyamet gününe kadar üzerinize uzatsa, Allahtan başka hangi

ilah, içinde dinlendiğiniz geceyi size getirebilir? Hiç görmez misiniz? [14]

13- Biz, her insanın amelini kendi boynuna taktık. Kıyamet gününde onun için bir kitap çıkaracağız. O, kitabını açık bulacak.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, insanoğlunun amelinin zaptedildiğini, gece gündüz bütün yaptıklarının yazılıp tesbit edildiğini, bunların, kıyamet gününde bir kitap halinde önüne serileceğini, böylece herhangibir itiraza imkân kalmayacağım beyan ediyor.
Bu hususta diğer âyetlerde de şöyle Duyuruluyor: "O gün, insana, yaptığı ve yapmadığı herşey haber verilir. Daha doğrusu insan, özürlerini ortaya koysa bile, kendi yaptığını gözüyle görür. [15]

14- O gün insana "Kitabını oku. Bugün hesap görme bakımından sen, kendine yetersin." denilir.
Kıyamet gününde insana, "Dünyada işlemiş olduğun amellerin yazıldığı kitabı bizzat kendin oku. Senin kendi hesabını yapman sana kâfirdir." denilir. [16]

15- Kim doğru yola giderse, ancak kendisi için doğru yola gitmiş olur. Kim de saparsa kendi aleyhinde sapmış olur. Hiçbir günahkâr kimse bir başkasının günahını yüklenmez. Biz, bir Peygamber göndermedikçi kimseye azap etmeyiz.
Ayet-i Kerimede zikredilen "Doğru yol" dan maksat, Allah tealanın, Hz. Muhammed (s.a.v.) e gönderdiği İslam dinidir. Bu Hak dine iman edip, onun emirlerini tutup yasaklarından kaçınan kimse, kendisini yaratan Allahin nzası donıltusunda hareket etmiş olur. Müslüman olmasının faydası da kendisine ait olur. O halde Müslüman olmasını başkasının başına kakmaya hakkı yoktur. Kim de bu emir ve yasaklara uymayıp Allahı ve Peygamberini inkâr ederse o, cehennemi hak etmiş olur. Böylece sapıklığının zararını kendisi çeker. Zira günahlar, ancak onları işleyenleri sorumluluk altına sokar. Hiç kimse diğerinin günahından sorumlu değildir.
Ayet-i Keriminin sonunda "Biz, bir Peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz." buyurulmakta ve Allah tealanın, kullarına karşı adaletli davrandığı ve onlara emirlerini ulaştırmadan azap etmediği beyan edilmektedir.

Alimler, bu âyet-i Kerimenin hükmüne göre, kâfirlerin henüz küçük iken ölen çocuklarının, delilerin, İslam dini geldiğinde çok yaşlılığı sebebiyle bunak durumda olanların, dilsizlerin, kendilerine Peygamber ve ilahi emirlerin tebliği ulaşmayan kimselerin ve vahyin kesildiği fetret dönemi insanlarının kıyamet gününde durumlarının ne olacağı hakkında farklı görüşler beyan etmişlerdir.
Bazılarına göre bu kimselere âhirette ne gibi bir muamele yapılacağı bilinemez. Bunlara ne muamele yapılacağı Allanın bileceği bir iştir. Bunlar, görüşlerine delil olarak şu Hadis-i Şerifi zikretmişlerdir.
Resulullah (s.a.v.)den, müşriklerin, küçük yaşta ölen çocuklarının âhirette durumlarının ne olacağı sorulmuş Resulullah da:
"Onların (Yaşasaydılar) ne gibi ameller yapacaklarını Allah daha iyi bilir. [17] buyurmuştur.
Bazılarına göre ise bu gibi insanlar, âhirette Allah teala tarafından imtihan edilecekler ve sonunda herkes layık olduğu muameleye tabi tutulacaktır. Bunlar, görüşlerine delil olarak şu Hadis-i Şerifi zikretmişlerdir: "Resulullah (s.a.v.) buyuruyor ki:
"Kıyamette dört çeşit insan kendilerini savunacaklardır. Bunlar: Hiç işitmeyen sağır, deli, bunak ve fetret döneminde Ölen kimselerdir. Sağır şöyle diyecektir: "Ey rabbim, İslam gelmiş fakat ben ondan hiçbirşey işitmedim." Deli: "Ey rabbim, İslam gelmiş fakat o sırada çocuklar benim üzerime deve dışkısı atıyorlardı. (Ben, çocukların oyuncağı durumundaydım.) diyecektir. Bunak: "Ey rabbim, İslam gelmiş fakat ben ondan hiçbirşey anlayamadım." diyecek. Fetret dönemide ölen ise: "Ey rabbim* bana senin Peygamberin ulaşmadı," diyecektir. Bunun üzerine Allah teala onlardan, kendisine mutlaka itaat edeceklerine dair söz alacak ve onlara, cehenneme girmelerini emreden bir elçi gönderecektir. (Rablerinin bu emrine uyarak) oraya girenler için cehennem soğuk ve selamet olacaktır. (Rablerinin emrine uymayarak) oraya girmeyenlen ise zorla cehenneme sürükleneceklerdir. [18]Taberi de bu görüşü tercih etmektedir.
Bu çeşit insanların cehennemlik olduklarını söyleyenler olduğu gibi cennetlik olduklarını söyleyenler de vardır. Ve herbirerinin ileri sürdükleri delilleri de vardır. Bu hususta daha geniş bilgi için konuyla ilgili kaynaklara bakılabilir. [19]

16- Biz, bîr ülkeyi yok etmeyi dilediğimizde, oranın zevk düşkünlerine, hakka uymayanlarını emrederiz. Fakat onlar dinlemeyip yoldan çıkarlar. Artık o ülke yok olmayı hak eder. Biz de orayı tamamen helak ederiz.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, fertleri suçsuz yere cezalandırmadığı gibi toplumları da suçsuz yere cezalandırmadığını, bir ülkenin halkı isyana dalmadikça onlan helak etmediğini beyan etmektedir. Ancak, zalimleri cezalandırması, adaletinin icabıdır. [20]

17- Nuh'tan sonra nice nesilleri helak ettik. Kullarının günahlarını, rabbinin çok iyi bilmesi ve çok iyi görmesi yeter.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, Hz. Muhammed (s.a.v.) i yalanlayanları, daha önceki Peygamberleri yalanlayanların akıbetlerine uğratmakla tehdit etmektedir. Zira Nuh kavmi ve onlardan sonra gelen kavimlerden bir çoğu, Allanın âyetlerini ve Peygamberlerini yalanladıkları için helak edilmişler ve daha sonra gelenlere ibret olmuşlardır. Bu ibretleri görmeyenlerin de aynı akıbete uğrayacakları muhakkaktır. Zira hiçbir kimsenin, Allah teala ile özel bir münasebeti yoktur. Herkes veherşey onun mahlukudur. [21]

18- Kim, geçici dünya hayatını isterse, bunlardan istediğimize dilediğimiz kadar veririz. Sonra da ona cehennemi hazırlarız. Oraya, perişan bir halde, Allanın rahmetinden kovulmuş olarak girer.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, dünyayı ve dünyada bulunan nimetleri arzulayan herkesin, arzularına ulaşamayacağını, ancak Allanın, bu nimetleri vermek istediği kişinin bu nimetlere ulaşabileceğini beyan ediyor. Dünya nimetlerine dalarak Allahı unutanlara ise cehennemi hazırladığını ve bu gafillerin, cehenneme, kınanmış hakir bir durumda gireceklerini açıklıyor.
Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyuruyor:
"Dünya, yurdu olmayanın yurdudur. O dünya için, aklı olmayan kişi malbiriktirir. [22]

19- Kim de mümin olarak âhircti diler, onun için gerekeni yaparsa, işte onların amelleri Allah katında makbuldür.
Her kim de âhiret yurdunu, oradaki nimetleri ve sevindirici halleri diler, onun için gayret sarfeder, ona davet eden Peygamberlere uyar ve de iman etmiş olursa işte onların

gayretlen Övgüye layık bir gayrettir. Allah, onların iyiliklerinin mükâfaatını verecek ve kusurlarını bağışlayacaktır. [23]

20- Dünya ve âhireti arzulayanlardan her ikisine de rabbinin nimetlerinden veririz. Rabbinin nimetleri kimseye yasak edilmiş değildir.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, sadece dünya hayatına inanan ve onun için çalışan kâfirlere de, âehirete iman edip onun için çalışan müminlere de bu dünya hayatında nimetlerini esirgemediğini, zira bu nimetlerin dünyada hiç kimseye yasak olmadığım beyan ediyor ve dünyada kendilerine nimet verilen kâfirlerin, şımararak hesaba çekilmeyeceklerini sanmamalarını ihtar ediyor.
Kâfirlerin, dünyada nzıklandırılmalan, onların, bu rızıklan gerçek olarak hak etmelerinden değil, Allanın, yaratıklarına karşı merhametli davranmasından ve dünyanın, Allah nezdinde bir değer taşımamasındandir.
Resulullah (s.a.v.) efendimiz bu hususta şöyle buyurmaktadır:
"Şayet dünya Allah katında bir sivrisineğin kanadı kadar değerli olsaydı orada bir kâfire bir yudum su dahi iç irmezdi. [24]
Ayet-i Kerimeden şunu anlamak mümkündür: Allah, dünyayı isteyene dünya nimetlerini, âhireti isteyene de âhiret nimetlerin verir. Böylece herkesin isteğini yerine getirir, nimetlerini kimseden esirgemez. Böylece geçici dünya nimetlerini isteyenler onunla kalırlar. Bunların, âhiret nimetlerinden bir paylan yoktur. [25]

21- İnsanlardan bir kısmım diğerlerinden nasıl üstün kıldığımıza bir bak. Şüphesiz ki âhirette daha büyük dereceler ve daha yüce üstünlükler vardır.
Ey Muhammed, dünyada insanların bir kısmını fakir, diğerlerini zengin, bazılarını zayıf diğerlerini güçlü kuvvetli, bir kısmını uzun diğerlerini kısa Ömürlü olarak yaratmakla birbirlerinden nasıl üstün kıldığımıza bir bak. İnsanların âhirette birbirlerinden farklı oluşları ise dünyadakinden daha büyüktür. Orada bazıları cehennemin en alt katında zincirlere vurulmuş bir şekilde yanarken, diğerleri, cennetin en yüce makamlarında, arzuladıkları nimetler içinde yaşayacaklardır. Ayrıca cehennemlikler de cennetlikler de bulundukları yerde kendi aralarında farklı derecelere sahibolacaklardır.
Taberi bu âyet-i Kerimeyi şöyle izah etmektedir: "Ey Muhammed, sadece bu geçici dünyayı arzulayanlarla, ebedi

olan âhireti isteyenleri birbirlerinden nasıl farklı kıldık bir bak. Bunların âhiretteki derece ve üstünlükleri, dünyadakinden çok daha farklıdır."
Ayet-i Kerimeden anlaşıldığı gibi insanlar, yaratılış özellikleri ve yaşadıkları yer ve toplumlar itibariyle birbirlerinden farklıdırlar. Bunları her yönleriyle eşit yapmak mümkün değildir. Zira böyle bir istek ve düşünce, yaratılışa aykırıdır. Bu itibarla bazı beşeri sistemlerin, bütün insanları eşit hale getireceklerini iddia etmeleri, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayaldir. Ancak, bir sınıf insanın diğer bir sınıfı ezmesi, haklarını ellerinden alması ve bir sınıf farkı meydana getirmesi de "İnsanları eşit yapacağız." iddiası da bir zulümdür ve insanın yaratılışına aykırıdır. Bu sebepledir ki yüce dinimiz İslamiyet, orta yolu emretmiş, özel kabiliyetlerin önündeki engelleri kaldırmış, zayıfların ezilmesine de asla müsaade etmemiştir. [26]

22- Ey insanoğlu, sakın Allah ile beraber başka ilah edinme. Aksi takdirde kınanmış ve yalnız başına bırakılmış olarak oturup kalırsın.
Ayet-i Kerimede, akıl sahibi bütün varlıklara, Allahtan başka hiçbirşeyi ilah olarak kabul etmemeleri emrediliyor. Böylece tevhid inancı dışında her türlü düşünce reddediliyor. Ve bu inancın dışına çıkanların, sonunda mutlaka kınanacakları ve rezil olacakları, Allaha ortak koştukları için putlanyla başbaşa bırakılacakları beyan ediliyor. [27]

23-24- Rabbin, kesinlikle emretti ki, ancak kendisine ibadet edin. Anne ve babaya iyilik'edin. Anne ve babadan biri veya her ikisi, yanında yaşlanır ve düşkünlesirse (Bezginliğini hissettirir bir şekilde) onlara "Ör* bile deme. Onları azarlama. Onlara güzel ve tatlı sözler söyle. Onlara, merhametle tevazu kanatlarını indir. Onlar için "Rabbim, onlar beni küçüklüğümde yetiştirirken nasıl merhametli davrandılarsa, sen de onlara öylece merhamet eyle." diye dua et.
Allah teala bu âyet-i Kerimelerde, sadece kendisine ibadet edilmesini emrettikten sonra hemen arkasından anneye babaya iyilikte bulunulmasını emrediyor. Anne babanın, çocuklarının yanında ihtiyarlamaları halinde, çocuklarının onları söz ile dahi incitmemelerini ve onlara tatlı sözler söylemelerini emrediyor. Bu da anne babaya itaatin İslamda ne kadar Önem taşıdığını gösteriyor.

Bu hususta birçok Hadis-i Şerif zikredilmiştir. Resulullah (s.a.v.) bu Hadis-i Şeriflerinin birisinde buyuruyor kî:
"Burnu yere sürülsün. Tekrar burnu yere sürülsün. Tekrara burnu yere sürülsün." "Ey Allahın Resulü, kimin burnu yere sürülsün?" diye sorulduğunda "Anne ve babasına veya onlardan sadece birine yaşlı oldukları halde kavuşup ta kendisini cennete koy duramayanın." buyurdu. [28]
Abdullah b. Mes'ud diyor ki:
"Ben, Resulullaha Allah katında "amellerin hangisi daha sevimlidir? diye sordum. "Vaktinde kılman namazdır." dedi. "Sonra hangisidir?" dedim. "Anneye babaya iyilikte bulunmaktır." buyurdu. "Ondan sonra hangisi daha sevimlidir?" diye sordum "Allah yolunda cihad etmektir." buyurdu. Sonra sustum. Eğer ben, sormaya devam edecek olsaydım Resulullah da devam edecekti. [29]
Peygamber efendimiz, annenin hakkının daha çok olduğunu başka bir Hadis-i Şerifinde şöyle beyan ediyor:
"Bir adam Resulullaha gelip "Kendisine güzel davranmama en layık olan insan kimdir?" diye sordu. Resulullah da "Annendir." buyurdu. Adam "Ondan sonra kimdir?" dedi. Resulullah yine "Annendir." buyurdu. Adam "Ondan sonra kimdir?" dedi. Resulullah "Babandır." Buyurdu. [30]

25- Rabbiniz, içinizden geçenleri çok iyi bilir. Eğer salih kimseler olursanız, şüphesiz Allah, tevbe edenleri affedicidir.
Ayet-i Kerimede geçen "Tevbe edenler" ifadesinden kimlerin kastedildiği hususunda farklı görüşler zikredilmiştir. Bu görüşler şunlardır:
Burada "Tevbe edenler"den maksat, Allahi teşbih edenlerdir. Veya bunlar, Allaha itaat eden ve iyilikte bulunanlardır. Yahut bunlar, akşam ile yatsı arasında nafile namazı kılanlardır. Yahut da bunlar, kuşluk namazı kılanlardır.
Veya bunlar, günah işleyip te tevbe eden, tekrar günah işleyip tekrar tevbe edenlerdir. Ya da bunlar, yalnız başlarına kaldıklarında günahlarını hatırlayıp Allahtan af dileyenlerdir.
Taberi, "Tevbe edenler"den maksadın, genel anlamda tevbe edenler olduğunu, bu ifadenin, günahlarından vazgeçip Allaha itaat eden herkesi kapsadığını söylemektedir. [31]

26-27- Akrabaya, düşkünlere, yolda kalan yolcuya haklarını ver. Olur olmaz yere de elindeki malını saçıp savurma. Şüphesiz malını saçıp savuranlar, şeytanların kardeşleridir.

Şeytan ise her zaman, rabbinin nimetlerine karşı çok nankördür.
Allah teala, anne babaya itaati emreden âyetten sonra, akrabaya, yoksullara ve yolda kalmışlara yardımda bulunulmasını emrediyor. Ve malların, Allanın emrettiği yolların dışında harcanarak israf edilmesini yasaklıyor. İsrafın, Şeytanın dostlarına yaraşır bir davranış olduğunu beyan ediyor. Böylece Müslümana, mallarım nereye ve nasıl harcayacağını öğretmiş oluyor.
Enes b. Mâlik diyor ki:
"Teinim oğullarından bir adam gelip Resulullaha şöyle dedi: "Ey Allanın Resulü, ben, çok malı olan, çoluk çocuğu bulunan ve gayr-i menkulü olan birisiyim. Bana, bunları nasıl harcayacağımı ve ne yapacağımı söyle." Resulullah şöyle buyurdu: "Şayet malın varsa zekâtını vereceksin. Zira zekât, seni temizleyen bir temizleme vasıtasıdır. Akrabana iyilikte bulunacaksın, dilencinin, komşunun ve yoksulun hakkını gözeteceksin." Adam: "Ey Allanın Resulü .bunu benim için biraz azalt." dedi. Resulullah da bunun üzerine "Akrabaya, düşküne, yoda kalan yolcuya hakkını ver. Olur olmaz yere de elindeki malını saçıp savurma." âyetini okudu. Bunun üzerine adam: "Ey Allanın Resulü, zekâtı senin memuruna verirsem, Allaha ve Peygambere karşı onun sorumluluğundan kurtulabilirmiyim?" dedi. Resulullah: "Evet, onu benim memuruma verirsen onun sorumluluğundan kurtulmuş olursun. Senin için ondan dolayı sevap ta vardır. Onu senden alan, onda herhangibir değişiklik yapacak olursa onun günahı ona aittir." buyurdu[32]

28- Rabbinden (bunlara) yardımda bulunma imkânını dilediğin halde (durumun müsait olmadığından) yardım edemiyor, yüzçevirme zorunda kalıyorsan, onlara tatlı ve yumuşak söz söyle.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, akraba, yoksul ve yolda kalan yolcular gibi insanlara yardım etmeyi arzulayan fakat buna gücü yetmeyen, bununla beraber ilerde, Allahm, kendisine, harcayacağı mal vermesini bekleyen insanlara, kendilerinden birşeyler isteyenlere güzel sözler söylemelerini emrediyor. Böylece imkânsızlıktan dolayı fakire yardım edemeyen kişi mahcubiyet hissetmeyecek, kendisine yardım edilemeyen kimseler de danlmayacakl ardır.
Bazı âlimler bu âyet-i Kerimeyi şöyle izah etmişlerdir: "Şayet sen, akraba, yoksul ve yolda kalmış insanlara verecek olduğun

malı, Al I ah a isyan yolunda haraç ayacaklarından çekinir de, Allahın nzasını gözeterek bunlara malından vermezsen yine de bunlara güzel söz söyle. Ve mesela: "Allah versin." diyerek gönlünü al." [33]

29- Sakın eli boynuna kelepçelenmiş gibi cimri olma. İsrafa dalarak ta elini tamamen açma. Sonra kınanmış ve açıkta bırakılmış olarak oturup kalırsın.
Allah tela bu âyet-İ Kerimede, malını, harcaması gereken yerlere harcamayan kimseyi, eljeri boynuna kelepçelenmiş bir şahsa, malını saçıp savuranı ise, ellerini salıverin bir kişiye benzetmektedir. Cimrinin, insanlar tarafından kınanacağını, müsrifin İse açıkta kalacağını beyan etmektedir.
Peygamber efendimiz (s.a.v.), malını Allah yolunda harcamayan cimri ile, malını Allah yolunda harcayan cömert hakkında şöyle buyuruyor:
"Cimri insanla malını Allah yolunda harcayan insan, göğsü ile köprücük kemiği arasını tutan bir demir cübbe giyen iki kişiye benzer. Malını harcayan kimse onu harcadıkça bu demir cübbe genişler ve bütün vücudunu kaplar. Öyleki parmaklarını dahi örter ve ayak izlerini kapatır. Cimri olan kimse ise hiçbirşey harcamak istemez. Her harcamak istemediğinde üzerindeki bu demir cübbenin bir halkası vücuduna yapışır. Cimri onu genişletmek ister fakat o genişlemez. [34]

30- Şüphesiz ki rabbin, dilediğinin rızkını genişletir, dilediğini kısar. Muhakkak ki o, kullarından haberdardır ve onları görür.
Şüphesiz ki rabbin, yarattıklarından dilediğine bol nzık verir, dilediğinin rızkını daraltır. Zira o, kullarından kimin rızkının genişletilmesine kimin de daraltılmasına lâyık olduğunu bilir. Yarattıklarının hallerini görür ve herkese lâyık olduğu şeyi verir.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, kullarının tümüne bolca nzık vermediğini ve bunun, kendisinin bildiği bir hikmete dayandığım ifade buyuruyor. Başka bir âyet-i Kerimede de bu hikmeti şöyle açıklıyor: "Eğer Allah, kullarının rızkını bolca vermiş olsaydı, yeryüzünde azgınlık çıkarırlardı. Fakat o, nzkı dilediği ölçüde indirir. Şüphesiz o, kullarının ne yaptıklarından "haberdardır. O, herşeyi çok iyi görür. [35]

31- Sakın çocuklarınızı geçim korkusuyla öldürmeyin. Çünkü onları da sizi de nzıklandıran biziz. Şüphesiz ki onları öldürmek büyük bir suçtur.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, kulları için, kendi öz anne ve babalarından daha merhametli olduğunu beyan etmektedir. Zira o, geçim korkusuyla çocukların öldürülmesini yasaklamaktadır. Anne ve babalan ise onlan öldürebilmektedirler.
Cahiliye döneminde bazı insanlar, çocuklarım geçindiremeyeceklerinden korkarak onlan öldürüyor, hattâ diri diri toprağa gömdükleri oluyordu. Ayet-i Kerime, bu çirkin hadiseyi yasaklıyor, çocuklan da babalannı da nzıkl andıranın kendisi olduğunu bildiriyor.
Peygamber efendimiz (s.a.v.) de, fakirlik korkusuyla çocuklarım Öldüren insanlan, en büyük günahkârlar içinde saymıştır. Abdullah b. Mes'ud diyor ki:
"Ben, Resulullaha "Ey Allanı Resulü Allah katında hangi günah daha büyüktür?" diye sordum. Resulullah: "Seni yarattığı halde Allaha ortak koşmandır." buyurdu. "Ondan sonra hangisidir?" dedim. Resulullah: "Seninle birlikte yemek yiyeceğinden korkarak çocuğunu Öldürmendir." buyurdu. "Ondan sonra hangisidir?" dedim. Resulullah: "Komşunun hanımıyla zina etmendir." buyurdu[36]

32- Sakın zinaya yaklaşmayın. Çünkü o, hayasızlıktır ve çok kötü bir yoldur.
Zina açık bir hayasızlık ve çirkin bir fiildir. Bu sebeple akl-i selim sahibi hiçbir kimse, kendisine veya aile efradına böyle bir hayasızlığın yapılmasını istemez.
Ebu Ümame diyor ki:
"Bir genç, Resulullaha geîdi ve ona "Ey Allahm Resulü, bana, zina etmem için izin ver." dedi. Orada bulunanlar ona yönelip kendisini azarladılar ve ona "Bırak şunu bırak" dediler. Resulullah (s.a.v.) "Onu bana yaklaştırın." dedi. Genç, Resulullaha yaklaştı ve Resulullah ona: "Otur" dedi. Ve oturdu. Resulullah ona: "Annem ı zina etmesini ister misin?" dedi. Genç: "Allah beni sana feda kılsın. Hayır vallahi istemem." dedi. Resulullah: " Diğer insanlar da anneleriniz zina etmesini istemezler." buyurdu. Resulullah tekrar: "Kızının zina etmesini ister misin?" buyurdu. Genç: "Allah beni sana feda kılsın. Hayır vallahi istemem." dedi. Resulullah: " Diğer insanlar da kızlarının zina etmesini istmezler." buyurdu. Yine Resulullah:

"Kizkardeşinin zina etmesini ister misin?" buyurdu. Genç: "Allc'n beni sana feda kılsın. Hayır vallahi istemem." dedi, Resulullah:" Diğer İnsanîar da kızkardeşierinin zina etmesini istemezler." buyurdu. Resulullah tekrar: "Halanın zina etmesini ister misin?" buyurdu. Genç: "Allah beni sana feda kılsın. Hayır vallahi istemem." dedi. Resulullah: " Diğer insanîar da halalarının zina etmesini istemezler." buyurdu. Son olarak Resulullah: "Teyzenin zina etmesini ister misin?" buyurdu. Genç: "Allah beni sana feda kılsın. Hayır vallahi istemem." dedi. Resulullah: "Diğer insanîar da teyzelerinin zina etmesini istemezler." buyurdu. Sonra elini o gencin üzerine koydu ve: "Ey Allahım, sen bunun günahını affet. Kalbini temizle ve namusunu koru." diye dua etti. Bundan sonra o genç, artık herhangibir şeye bakmaz oldu. [37]

33- Allahm, öldürülmesini haram kıldığı bir cana, haklı bir sebep olmadıkça sakın kıymayın. Biz, haksız yere öldürülenin velisine bir yetki vermişizdir. O da öldürmede haddi aşmasın. Çünkü ona yeterince yardım olunmuştur.
Ayet-i Kerimede, haklı bir sebep olmadıkça bir müminin diğer bir mümini öldüremeyeceği beyan ediliyor. Peygamber efendimiz (s.a.v.) ise bir müminin kanını akıtmayı haklı kılan sebepleri beyan ederek buyuruyor ki:
"Allahtan başka hiçbir ilah olmadığına ve benim, Allahın Peygamberi olduğuma şehadet getiren bir müslümanın öldürülmesi şu üç kimse dışındı helal değildir. Bunlar, haksız yere birini öldüren, evli olduğu halde zina eden ve dinden çıkıp cemaati terkedenlerdir. [38]
Hadis-i Şeriften anlaşıldığı gibi, bir müslümanın öldürülmesini haklı kılacak sebepler: Kişinin, haksız yere birini öldürmesi, evli olduğu halde zina etmesi ve müslüman olduktan sonra dinden çıkmasıdır. Bu üç sebep dışında mümini Öldürmek çok büyük bir günahtır.
Resulullah (s.a.v.) bu hususta buyuruyor ki:
"Allah tealanın katında dünyanın yok olması, bir müslümanın Öldürülmesinden daha ehvender. [39]
Ayet-i Kerimede: "Biz, haksız yere öldürülenin velisine bir yetki vermişizdir." buyurul m aktadır. Öldürülenin velisine verilen bu yetki: Katil hakkında kısas istemesi veya onu bağışlaması yahut da kısası diyete çevirmesidir.

Allah teala Resululaha Mekkenin fethini nasibedince Resululah ayağa kalkmış Allaha hamdaddip onu övdükten sonra şöyle buyurmuştur:
"Kimin bir akrabası öldürüldüyse o kimse öldüreni affetmekte veya onu Öldürmekte serbesttir. [40]
Ayet-i Kerimede: "O da öldürmede haddi aşmasın." Duyurulmaktadır. Burada, haddi aşmaması istenen kişi, öldürülen kimsenin velisidir. Velinin haddi aşması, katili bırakıp onun yerine başka birini öldürmesi veya bir kişi yerine birden fazla kimseyi öldürmesi yahut katili öldürürken işkence ederek öldürmesi şeklinde olabilir. Bunlar yasaklanmıştır.
Ayet-i Kerimenin sonunda: "Çünkü ona, yeterince yardım olunmuştur." Duyurulmaktadır. Burada, kendisine yardım olunan kişi, öldürülenin velisi veya öldürülenin kendisi yahut Öldürülenin kanıdır. Veliye yardım olunması, Halifenin katili ona teslim edip o katili öldürmekte veya affetmekte serbest bırakmasıdır. Öldürülen kişiye yardım olunması ise, kendisini öldüren kişinin, İslam devleti tarafından cezai andinlmasıdır. [41]

34- Yetimin malına, rüşdünc erinceye kadar yaklaşmayın. Sadece en güzel bir şekilde yaklaşın. Verdiğiniz sözü de yerine getirin. Çünkü verilen sözden mes'uliyet vardır.
Ayet-i Kerimede, yetimlerin mallarına, en güzel şeklin dışında yaklaşılmaması, yetimler rüştlerine ermedikçe, onlarla, mallan ilgilendiren hususlarda muamelede bulunulmaması emrediliyor.
Yetimlerin mallarını israf etmek, çabucak elden çıkarmak, onların mallarına kötü bir şekilde yaklaşmak demektir. Buna mukabil onların mallarını artırmak, işlerini düzenlemek ve gereken tedbirleri almak ise, onların mallarına güzel bir şekilde yaklaşmaktır. Bu hususu izah eden diğer bir âyette de şöyle Duyurulmaktadır: "Evlenme çağına gelinceye kadar yetimleri deneyin. Eğer rüşde erdiklerini açıkça görürseniz mallarını kendilerine verin. Büyüyecekler de mallarına sahip olacaklar endişesiyle onları israf ederek tez elden yemeyin. Zengin olan, onların malını yemekten çekinsin. Fakir olan ise, meşru surette yesin. Mallarını kendilerine verdiğiniz zaman, verdiğinize dair şahit tutun. Hesap görücü olarak Allah yeter[42] Âyet-i kerimede " verdiğiniz sözü de yerine getirin." buyuruluyor. Burada, verilen sözden maksat, herhangibir barış antlaşması, alışveriş, kira akdi ve benzeri taahhütlerdir.

Peygamber efendimiz (s.a.v.) verilen sözden dönmeyi, münafıklığın üç alâmetinden biri olarak saymış ve şöyle buyurmuştur.
"MUnafıkm alâmeti üç'tür. Konuştuğunda yalan söyler, vaadettiğinde sözünden döner, kendisine birşey emanet edildiğinde ona ihanet [43]

35- Birşeyi ölçerken tam ölçün. (Tartarken de) doğru teraziyle tartın. Bu, sizin için daha hayırlı, neticesi itibariyle daha güzeldir.
Ayet-i Kerimede» ölçü ve tartıların, hakkaniyetle yapılması emrediliyor. Böyle yapmanın, hem veren için hem de alan için daha hayırlı olduğu beyan ediliyor. Zira bu durum, ticarî hayatta istikran sağlayacak ve insanların birbirlerine olan güvenlerini artırmış olcaktır. Aynca hiç kimse hak etmediği bir şeyi elde edemeyecektir. Allah teala, ölçü ve tartılarım eksik yapanları tehdit ederek, diğer âyetlerde de şöyle buyuruyor: "İnsanlardan birşey ölçüp alırken tam alan, onlara bir şeyi ölçüp veya tartarken de eksik tutan hilekârlarm vay haline. Yoksa onlar, büyük bir gün için diriltileceklerini sanmıyorlar mı? O gün insanlar, âlemlerin rabbi olan Allahın huzurunda dururlar. [44]

36- Ey insanoğlu, bilmediğin birşcyin ardına düşme. Çünkü kıyamet gününde, kulak, göz ve kalb, işte bütün bunlar, yaptıklarından mes'uldürler.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, insanın, kesin olarak bilmediği, işitmediği ve görmediği şeyler hakkında herhangibir karara varmasını yasaklıyor. Aksi takdirde hesap vereceğini beyan ediyor.
Bu hususta başka bir âyet-i Kerimede de şöyle buyuruluyor: "Ey iman edenler, zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannm bazısı günahtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın, birbirinizin gıybetini yapmayın. Sizden biri, ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? Ondan tiksinirsiniz. Allahtan korkun. Şüphesiz ki Allah, tevbeleri daima kabul eder, çok merhametlidir. [45]
Resulullah (s.a.v.) de bir Hadis-i Şerifinde şöyle buyuruyor:
"Zan'dan kaçının. Zira zan, (İle söylenen söz) sözlerin en yalanıdır. [46]
Peygamber efendimiz bir diğer Hadis-i Şerifinde de şöyle buyuruyor:

"Görmediği bir şeyi iki gözüyle görmüş gibi göstermek, iftiraların en büyüklerindendir. [47]

37- Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü sen, elbette yeri yaramazsın, Boyca da dağlara ulaşamazsın.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, böbürlenmeyi, yürürken çalımlı yürümeyi yasaklıyor, bunları yapan bir insanın, Allah tealanın, kâinata koymuş olduğu kanunlarda herhangibir değişiklik yapamayacağını, dolayisiyle kendisini yormaktan ve günah işlemekten başka bir iş yapmış olmayacağım beyan ediyor.
Peygamber efendimiz (s.a.v.), böbürlenen insanlar için şöyle buyuruyor.
"Kalbinde zerre kadar kibir bulunan kişi cennete giremez. "Resulullahın bu sözünü duyan bir adam: "Kişi elbisesinin ve ayakkabısının güzel olmasını ister." deyince Resulullah: "Şüphesiz ki Allah güzeldir, güzelliği sever. Kibir, hak yemek ve insanları hakir görmektir." cevabını verdi. [48]

38- Bunlardan, kötülükleri sebebiyle yasaklananlar, rabbtnizin sevmediği hususlardır.
Bundan evvelki âyetlerde yasaklanan cimrilik, geçim korkusuyla çocukları Öldürme, zina yapma, haksız yere bir Müslümanı öldürme, yetim malını yeme, bilmediği şeyi söyleme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme gibi kötülükler, Allah katında sevilmeyen şeylerdir. Allahı seven kimsenin bunları yapmaması gerekir. [49]

39- Bunlar, rabbinin sana vahyettiği hikmetlerdendir. Sakın Allah île beraber başka ilah edinme. Aksi halde kınanmış ve kovulmuş olarak cehenneme atılırsın.
Ey Muhammed, sana emrettiğimiz bu güzel ahlak ve sana yasakladığımız bu çirkin davranışlar, rabbinin sana vahyettiği ve insanlara bildirmeni emrettiği hikmetlerdendir. Sakın Allaha ortak koşayım deme. Aksi takdirde hem kendi kendini kınamış hem de Allah tarafından kınanmış olarak ve her türlü hayırdan uzaklaştırılmış olarak cehenneme atılırsın.
Ayet-i Kerime, Resulullaha hitabetmekte ise de asıl kastedilen, ümmettir. Zira Resuiullahın bu çeşit günahları işlemeyeceği şüphesizdir. Allah teala, bizlere bildirdiği bu emir ve yasakların başlangıcında sadece kendisine kulluk edilmesini emretmiş sonunda da kendisine ortak koşulmasını yasaklamıştır. Böylece Allahı birlemenin, dinin özü olduğunu beyan etmiş, bundan

sonra gelen âyette de müşrikler kınanarak buyurulmuştur ki: [50]

40- Rabbiniz, erkek çocukları sizin için seçti de Melekleri kendisine kızlar mı edindi? Doğrusu siz, büyük bir iftirada bulunuyorsunuz.
Müşrikler: "Melekler Allahın kızlarıdır." diye iftirada bulunmuş, kendi kızları doğunca da onları diri diri toprağa gömdükleri olmuştur. Allah teala bu âyet-i Celilede müşriklere hitabederek, kendileri için sevmedikleri şeyleri Allaha nasıl isnada kalkıştıklarını soruyor ve onların bu iftiralarının büyük bir saygısızlık olduğunu beyan ediyor. [51]

41- Şüphesiz kî biz, düşünüp ibret almaları için bu Kur'anda misâller verdik. Fakat bu misaller onların ancak nefretini artırıyor.
Biz bu Kur'anda, bize karşı çeşitli iftiralarda bulunan müşriklere, çeşitli misaller, çeşitli deliller ve âyetler zikrettik. Bunları düşünüp öğüt alsınlar diye onlan uyardık. Ne var ki onlar, bu misal ve ibretlerden öğüt almadılar. Aksine inatlaştılar. Böylece bu âyetler onların ancak nefretini artırdı, haktan uzaklaşmalarını hızlandırdı. [52]

42- Ey Peygamber, şöyle de: "Eğer.iddia ettikleri gibi Allah ile beraber başka ilahlar da olsaydı, o takdirde arşın sahibi olan Allaha üstün gelmenin yollarını ararlardı.
Taberi bu âyet-i Kerimeyi şöyle izah ediyor "Ey Muhammed, Allah ile birlikte başka ilahlar bulunduğunu iddia eden o müşriklere de ki: "Şayet iddia ettiğiniz gibi Allah ile baraber başka ilahlar olsaydı, onlar da Allahın yüceliğini ve azametini takdir eder, ona yaklaşmak için bir yol ararlardı. O halde sizler, aracı kıldığınız putları bıraksıp sadece Allaha yönelin. [53]

43- Allah onların iddialarından münezzehtir, çok yücedir.
Allah teala kendisine ortak koşanları tekzib ederek, kendisinden başka hiçbir ilahın bulunmadığını, onun, böyle şeylerden münezzeh olduğunu ve herşeyin üstünde bir güç ve kudrete sahibolduğunu beyan ediyor. İlahhğına gölge düşürecek olan her türlü iddiaları reddediyor. [54]

44- Yedi gök, yer ve onlarda bulunan varlıklar Allahı teşbih ve tenzih ederler. Aslında hiçbirşey yoktur ki ha m d île Allahı

tebih etmesin. Ne var ki siz onların teşbih etmesini anlamazsınız. Şüphesiz ki Allah, çok yumuşak davranan ve çok affedendir.
Bir kısım âlimler burada, Allahı teşbih eden bütün varlıklardan maksadın, ruh sahibi varlıklar olduklarını söylemişler, diğerleri ise canlı veya cansız bütün varlıkların Allahı teşbih ettiklerini söylemişler ve delil olarak ta şunları söylemişlerdir:
Abdullah b. Mes'ud diyor ki:
"Ben, Resulullahın parmaklarının arasından su kaynadığını gördüm. Şüphesiz ki bizler, yenirken yemeğin teşbih ettiğini işittik.'[55]
Cabir b. Abdullah diyor ki:
"Resulullah (s.a.v.) önceleri bir hurma kütüğünün üzerine çıkarak hutbe okuyordu. Ensardan bir kadının, Resulluha bir minber yapılmasını teklif etmesi üzerine Resulullaha minber yapıldı. Cuma günü olunca Resulullah minberin üzerine çıktı. Hurma kütüğü, çocuğun ağlaması gibi ağlamaya başladı. Resulullah (s.a.v.) minberden aşağı inip onu kucakladı. Kütük hâlâ çocuğun inlemesi gibi inliyordu. Resulula h ise onu teskin etmek istiyordu. [56]
Bu Hadis-i Şerif birçok sahabi tarafından rivayet edilmiştir ve mütevatir hadislerdendir.
Bütün mevcudatın kendi lisanlanyla ve kendi halleriyle Allahı teşbih ettikleri gibi hayvanlar da kendi lisanlanyla Allahı teşbih ederler. [57]

45- Ey Peygamber, Kur'ani okuduğun zaman, seninle âhirete iman etmeyenlerin arasına gizli bir perde çekeriz.
Allah teala bu âyet-i Kerimede Resulullah (s.a.v.) e hitaben: "Ey Muhammed, Sen, Allaha ortak koşan müşriklere, onların iddialarını çürüten
Kur'anı okuduğun zaman biz, seninle onların arasına, sizleri birbirinizden ayıran bir perde çekeriz." buyuruyor.
Katade ve İbn-i Zeyd, bu perdenin, şu âyet-i Kerimede zikredilen perde olduğum söylemişlerdir: "Kâfirler, Peygambere şöle dediler: "Bizi davet ettiğin dine karşı kalblerimizde bir kapalılık, kulaklarımızda bir ağırlık ve bizimle senin arand anlaşmamıza engel bir perde vardır. Sen, istediğini yap, biz de istediğimizi yapacağız. [58]
Taberi, kâfirlerle müminlerin arasına konan bu perdenin, gözle görülemeyen bir perde olduğunu söylemiştir. Bundan sonra gelen âyette de bu husus şöyle beyan ediliyor: [59]

46- Bİz, onların kalblerine. arılamalarını engelleyen perdeler gerdik ve kuîaklarına ağırlık verdik. Kur'andâ rubbini tek GÎSrsk andığın zaman, arkalarını çevirip kaçarlar.
Resulullah (s.a.v.) Kur'an-i Kerimi okurken "Lailahe İllallah" deyince çevresinde bulunan müşrikler, Allahın bir olduğu ifadesini duymayı gururlarına yediremiyorlar ve oradan uzaklaşıyorlardı.
Bir kısım müfessirler de Kur'an okunurken oradan kaçan varlıkların, Şeytanların olduğunu söylemişlerdir. [60]

47- Biz onların, seni dinlerken nasıl dinlediklerini, kendi aralarında ftsıldaşırlarken de o zalimlerin: "Siz, büyülenmiş bir adamdan başkasına uymuyorsunuz." dediklerini gayet iyi biliriz.
Müşrikler, Dârünnedve'de toplanarak, gizlice, Resulullahm aleyhinde istişarede bulunuyorlar, onun bir deli veya sihirbaz yaht şair olduğu iddisını ileri sürüyorlardı, İşte âyet-i Kerime bunlara işaret etmektedir. [61]

48- Bak seni nelere benzettiler de böylece (Doğru yoldan) saptılar. Bir daha yol bulamazlar.
Ey Muhammed, kalb gözüyle bak ve ibret al. Onlar sana nasıl misaller verdiler. Seni nasıl, sihirbaza, deliye ve şaire benzettiler. Böylece söyledikleri sözleriyle yoldan saptılar. Artık ona bir daha yol bulamaz oldular. Onlar, içinde bulundukları inkarcılıktan çıkıp iman etmeye muvaffak olamazlar. [62]

49- Kıyamette dirilmeyi inkâr edenler: "Sahi biz, kemik ve ün ufak olup çürüdükten sonra mı, biz mi yeniden yaratılıp dirileceğiz?" derler.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, öldükten sonra dirilmeyi inkâr eden kâfirlerin ne gibi iddialar ileri sürdüklerini beyan ederek buyuruyor ki: "Müşrikler "Bizler öldükten sonra etlerimiz çürüyüp kemik olduktan ve kemiklerimiz de çürüyüp toprağa karıştıktan sonra tekrar yeni bir yaratık olarak nasıl diriltileceğiz? derler. [63]

50-51- Ey Peygamber, onlara şöyle de: Taş veya demir de olsanız veya hayat verilmesi, aklınızın kabul edemeyeceği başka bir varlık ta olsanız (Kıyamet gününde Allah sizi mutlaka

diriltcccktir) Onlar: "Bizi tekrar kim diriltecek? diyecekler. Onlara: "Sizi ilk defa yaratan Allah dinletecek." de, sana başlarını sallayacaklar ve alaylı alaylı: "Vaadettiğin dirilme ne zaman? diyeceklerdir. Onlara: "Yakında olacağını ümit ediyorum." de.
Allah teala, bu âyet-i Kerimede, öldükten sonra dirilmeyi inkâr eden kâfirleri susturuyor ve onlara, isteseler de istemeseler de, çürüyüp toprağa kanşsalar da taş olsalar da demir olsalar da, hatta gözlerinde büyüttükleri gökler ve yerler kadar bir varlık olsalarda mutlaka diriltileceklerini bildiriyor. Kâfirlerin: "Peki bizi kim tekrar aynı varlık olarak diriltecektir?" sorularına "Sizi Ük defa yaratan diriltecektir." cevabım veriyor. Aceleci müşriklerin "Peki bu ne zaman olacak, kıyamet ne zaman kopacak?" sorularına ise bunun zamanının gizli olduğunu, ancak yakında gerçekleşeceğini beyan ediyor. [64]

52- Allah, sizi kabirlerinizden çağırdığında ona hamdederek daventine uyarsınız (Gördüğünüz dehşet karşısında) kabirde çok az bir zaman kaldığınızı sanırsınız.
Allah sizleri kıyamet gününde kabirlerinizden kalkmaya çağıracak sizler de onu tanıyacak ve ona boyun eğerek kabirlerinizden kalkacaksınız. Her halinizle Allaha hamdedeceksiniz. Ve sizler, kıyamette gördüğünüz dehşetli manzara yüzünden, dünya hayatını ve kabirde geçirdiğiniz vakti çok az bulacaksınız. Yeryüzünde kısa bir süre yaşadığınızı zannedeceksiniz. [65]

53- Ey Peygamber, kullanma söyle en güzel şekilde konuşsunlar. Çünkü Şeytan aralarını açmak ister. Şüphesiz ki Şeytan, insan için apaçık bir düşmandır.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, Resulullaha, müminlerin birbirleriyle konuşurken "Allah senden razı olsun" gibi engüzel şekilde konuşmalarını söylemesini emrediyor. Şayet müminler bu şekilde davranmazlarsa Şeytanın, aralarına girmek için fırsat bulacağını, böylece müminlerin, tartışma ve kavgalara sürüklenmiş olacaklarını beyan ediyor.
Allah teala, müminlerin tam bir kaynaşma içinde bulunmalarını, dostluklarına gölge düşürecek hertürlü davranıştan kaçınmalarını emretmektedir. İşte bu nedenledir ki, Resulullah (s.a.v.) bir Hadis-i Şerifinde şöyle buyuruyor:
"Sizden biriniz mümin kardeşine karşı silah doğrultmasın. Çünkü o bilemez. Belki Şeytan, onun eline vurur da (O silahı

mümin kardeşine karşı kullanır) böylece cehennemin çukurlarından birine düşmüş olur. [66]

54- Rabbiniz sizi daha iyi bilir. Dilerse size merhamet eder» dilerse azap eder. Biz seni onlara vekil olarak göndermedik.
Ey, öldükten sonra dirilmeyi inkâr eden insanlar, rabbiniz sizleri çok iyi bilir. Dilerse size merhamet eder. Sizler, inkârınızdan vazgeçip Allaha ve âhiret gününe iman edersiniz. Dilerse sizi iman etmeye muvaffak kılmaz, inkâr üzere ölürsünüz. Ve size kıyamet gününde azap eder.
Ey Muhammed, biz seni, kendilerine gönderdiğimiz insanlar için bir tebliğci olarak seçtik. Seni, onların denetleyicisi ve vekili yapmadık. [67]

55- Rabbîn, göklerde ve yerdeki varlıkları çok iyi bilir. Şüphesiz ki biz, Peygamberlerin bir kısmını diğerlerinden üstün kıldık. Davud'a da Zeburu verdik.
Ey Muhammed, göklerde ve yerde bulunanları ve onlar için neyin daha faydalı olduğunu rabbin daha iyi bilir. Onlardan kimin tevbe edip Allanın lütfuna layık olduğunu, kimin de inkârında ısrar edip gazaba müstahak olduğunu rabbin daha iyi bilir. Zira onları yaratan, onları rızıklandıran, onları sevk ve idare eden O'dur.
İlmimizin gereği olarak insanları birbirinden üstün kıldığımız gibi, Peygamberlerin de bir kısmını diğerlerinden üstün kıldık. Bu Peygamberlerden Davud'a da Zebur'u verdik.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, Peygamberlerin bir kısmının diğerlerinden üstün olduğunu açıkça beyan etmektedir. "Üiül Azim" olan Peygamberler, diğerlerinden daha üstündürler. Bunlar, Hz, Muhammed (s.a.v.), Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Nuh'tur. [68]

56- Ey Peygamber, de ki: "Allahtan başka Hah olduğunu sandığınız şeyleri çağırın. Onlar, ne sizi uğradığınız zarardan kurtarabilirler ne de onu sizden uzaklaştırabilirler.
Ey Muhammed, kavminden, Allahı bırakıp ta onun yarattığı varlıklara tapan müşriklere de ki: "Allanın dışında rab ve ilahler olduklarını iddia ettiğiniz şeyleri, başınıza bir felaket geldiğinde yardımınıza çağına Sonra bakın, o felaketi sizden gidermeye veya sizden başkalarına yöneltmeye kadir olabilecekler mi? Elbette ki onlar bunu sizden kaldırmaya veya

başkalarına yöneltmeye kadir değillerdir. Buna ancak, sizleri de onlan da yaratan Allah kadirdir.
Ayet-i Kerimede geçen "Allaha ortak koşanlar"dan maksat, Meleklere, Hz. İsaya, Hz. Üzeyire ve bir kısım Cinlere tapan insanlardır. Bundan sonra gelen âyet-i Kerimede, kendilerine tapılan bu varlıkların da Allaha yaklaşmak için bir yol aradıkları, bu sebeple müşriklerin, Allahı bırakıp ta bunlardan şefaat beklemelerinin abes olduğu beyan edilmekte ve şöyle buyurulmaktadır: [69]

57- Onların, taptıkları da rablerine bir yol arar. Herbİri, Allaha daha çok yaklaşmak için çalışır. Onun rahmetini umarlar ve onun azabından korkarlar. Elbette rabbinin azabı korkulan bir azaptır.
Ayet-i Kerimede, Allaha ortak koşanların, büyük bir gaflet ve ahmaklık içinde oldukları ifade edilmektedir. Zira oniar, Allanın yarattığı varlıkları ona denk tutmaya ve ortak koşmaya çalışıyorlar. Halbuki Allaha ortak koştukları Cinler, Melekler, Hz. İsa, onun annesi gibi varlıklar Allaha yaklaşmak için bir yol ararlar. Allahın rahmetini umar azabından korkarlar.
Müfessirler, âyet-i Kerimede zikredilen "Kendilerine tapını lamlar" dan kimin kastedildiği hakkında değişik görüşler ileri sürmüşleridir. Taberinin de tercih ettiği görüşlerden birisine göre, bunlardan maksat, Ginlerdir. Bazı insanlar Cinlere taparlarmış. Cinler Müslüman olmuşlar, Allaha yaklaşmak için yol aramaya başlamışlar. Fakat onlara tapan gafil insanlar yine tapınmalarına devam etmişlerdir. İşte âyet-i Kerime bu hususu açıklamaktadır.
Bazılarına göre ise burada "Kendilerinetapınılanlardan maksat, Meleklerdir. Bir kısım insanlar Meleklere tapıyor ve onların, Allahın kızları olduklarını iddia ediyorlardı. Âyet-i Kerime, müşriklerin bu davranışlarının tutarsız olduğunu, zira kendilerine tapınılan Meleklerin de Allah'a daha fazla yaklaşmak için yollar aradıklarını beyan ediyor.
Diğer bazılarına göre de burada "Kendilerine tapıl ani ar'dan maksat, Hz. İsa, annesi Meryem ve Hz. Üzeyir'dir. Yahudi ve Hıristiyanlar bunları Allah'a ortak koşmuşlar ve Allah'ın oğlu olduklarını söylemişlerdir. Âyet-i kerime Hz. İsa ve Üzeyir'in Allahın kullan olduklarını ve ona daha fazla yaklaşmak için yollar aradıklarını beyan ediyor ve kullara kul olmayı bırakıp Allah'a kul olmayı emrediyor. [70]

58- Hiçbir ülke yoktur ki biz onu, kıyamet gününden önce yok etmiş veya şiddetli bir azaba uğratmış olmayalım. Bu, Lcvh-i Mahfuzda böyle yazılıdır.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, kıyamet kopmadan önce bütün Ülkeleri helak edeceğini veya azaba uğratacağını beyan ediyor. Şüphesiz ki Allah'ın, herhangi bir ülke halkına azabetmesi, onların hak etmiş oldukları bir cezadır. Zira Allah, hiçbir kimseye zulmetmez.
Abdurrahman b. Abdullah diyor ki: "Bir ülke halkında zina ve faiz ortaya çıktığında Allah, o ülkenin helak edilmesine izin Verir".[71]

59- Onlara mucizeler gördermeyişimizin sebibi, ancak önceki kavimlerin, kendilerine gönderilen mucizeleri yalanlamalarıdır. Biz, Semud'a apaçık bir mucize olarak dişi bir deve verdik. Ne var ki onlar buna zulmettiler (Yaptıklarının cezasını da gördüler). Biz, mucize ve delillerimizi, ancak, insanları sakındırmak için göndeririz.
Ey Muhammed, kavminin senden istediği mucizeleri göndermeyişimizin sebEbi, senden önceki ümmetlerin, Peygamberlerinden mucize isteyip, mucize gönderildikten sonra da iman etmemeleri ve heiâk edilmeleridir. Nitekim biz,. Semud kavmine bir dişi deveyi apaçık bir mucize olarak göndermiştik. Onlar, deveyi kestiler ve helak edildiler. Biz, mucizelerimizi ancak, insanları korkutmak için göndeririz.
Abdullah b. Abbas diyor ki:
"Mekkeli müşrikler, Resul ullah'tan, Safa tepesini kendileri için altın yapmasını ve dağlan düzleyerek ekecekleri bir arazi haline getirmesini istediler. Bunun üzerine Resulullaha şöyle vahyedildi: "Dilersen onların isteklerini ertele, dilersen onlann istekleri yerine getirilsin. Fakat istedikleri yerine geldiği halde iman etmezlerse, daha önceki ümmetlerin helak edildikleri gibi onlar da helak edilirler". Bunun üzerine Resûlullah: "Hayır, onlann istedikleri olmasın. Ben,
onlan ertelemiş olayım" buyurdu. Bunun üzerine de bu âyet-i Kerime nazil oldu. [72]
Ayet-i Kerime, Semud kavmini, helak olan ümmetlere bir misal olarak zikretmektedir. Bunlar, Peygamberleri Salih aleyhisselamdan, kendilerine bir mucize getirmesini istemişler bunun üzerine Salih aleyhisselam onlara, süt ihtiyaçlarım karşılayacak olan bir dişi deveyi mucize olarak getirmiş fakat onlar, içecekleri suya ortak olan deveye tahammül edememiş

ve onu öldürmüşler Allah teala da onlan, bir çığlık ve yer sarsmtısıyla gelen büyük bir felaketle helak etmiştir. [73]

60- Ey Peygamber, hani bir zaman sana şoyje demiştik; Şüphesiz ki rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır. Biz, miraç gecesi o manzaraları sana ancak, insanları imtihan etmek için gösterdik, Kur'an'da lanetlenen ağaçla da onları imtihan ettik. Biz, kâfirleri korkuturuz. Fakat bu, ancak onların aşırı taşkınlıklarını artırır.
1 Ey Muhammed, hatırla, bir zaman, sana: Şüphesiz ki biz, insanları çepeçevre kuş atmış izdir. Seni onlardan koruruz. Peygamberliği tebliğ ederken onlardan çekinme" demiştik. Miraç gecesinde sana gösterdiğimiz çeşitli ibret ve deliller ise ancak insanları imtihan etmek içindi. Zira bir kısım insanlar, dinlerinden çıkıp mürted oldular. Müşrikler de seninle alay etmeye kalktılar. Kur'anda zikredilen ve lanetlendiği ifade edilen Zakkum ağacını da insanları imtihan etmek için bir vasıta yaptık. Zira kâfirler: "Odunları yakıp bitiren ateşin içinde nasıl ağaç bitecektir?" diyerek alay etmeye başladılar.
Âyet-i Kerime, Peygamber efendimizin Miraç hadisesinin ve Kur'an-ı Kerim'de zikredilen Zakkum ağacının, insanlar için bir imtihan olduğunu beyan ediyor. Zalimlerin bu imtihandan ibret almaları yerine, azgınlıklarını daha da artıracağım beyan ediyor.
İsra ve Miraç hadisesi, sûrenin başında izah edilmiştir. Zakkum ağacı hakkında ise şu âyetler bizi aydınlatmaktadır: "İkram olarak bu mu daha hayırlıdır? Yoksa Zakkum ağacı mı?". Şüphesiz biz onu zalimler için bir belâ kıldık. O, cehennem dibinden çıkan bir ağaçtır. Onun tomurcuklan Şeytanların başlan gibidir. Cehennemlikler bunlardan yerler ve karınlarını bunlarla doldururlar. Sonra onlara, Zakkum ağacının üzerine içecekleri kaynar su karıştırılmış içkiler vardır. Sonra onların dönüp varacakları yer, mutlaka cehennemdir. [74]

61- Bİr zaman biz, Meleklere: "Âdeme secde edin" demiştik. Onlar hemen secde etmişler fakat İblis secde etmemişti". Balçıktan yarattığına mı secde edeyim?" demişti.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, Hz. Âdemi yarattıktan sonra, Meleklerin ona saygı secdesinde bulunmalarını emrettiğini, Meleklerin, Allah'ın emrine itaat ederek Hz. Ademe saygı secdesinde bulunduklarını fakat îblis'in kibirlenerek ve Hz. Ademi kıskanarak ona secde etmediğini: "Çamurdan yarattığın

bir varlığa mı secde edeceğim?" dediğini beyan ediyor. Böylece, inkârlarında inat eden müşriklerin, İblis'e benzediklerine ve ona uyduklarına işaret ediyor. [75]

62- İblis şöyle dedi: "Söyle bana, benden üstün kıldığın kimse bu mu? Yemin olsun ki eğer beni kıyamet gününe kadar yaşatırsan, onun soyunu vesvese ile helak edeceğim. Ancak az bir kısmı hariç".
İblis, Allah tealanın emrine boyun eğmesi gerekirken onunla tartışmaya kalkışıyor ve Ademin soyunu saptırarak Âdeme karşı olan kıskançlığını devam ettirmek istiyor. Bunun üzerine Allah teala ona şu cevabı veriyor:

63- Allah şöyle dedi: "Haydi git. Âdemin soyundan sana kim uyarsa, cezanız cehennemdir. Bu, yeterli bir cezadır.
Allah teala îblis'e "Haydi git. Seni kıyamete kadar erteledim. Sana kim itaat ederse kendisine zarar vermiş olur. Zira senin de onların da cezanız cehennem olacaktır. Cehennem azabı yeterli bir azaptır. Bundan başka bir azaba gerek yoktur" buyurdu. [76]

64- Onlardan, gücünün yettiklerini, vesvesenle bana karşı tahrik edip yoldan çıkar. Atiı veya yayalarını toplayarak bütün oyunlarını ortaya koy. Onlara, mal ve ço cılklarında ortak ol, vaadlerde bulun. Aslında Şeytan, kendisine uyanlara aldatıcı vaadlerde bulunmaktan başka bir şey yapmaz.
Ey İblis, insanlardan, kendilerine güç yetirebildiklerini bana isyan etmeye çağırarak kışkırt. Onları yoldan çıkarmak için elinden geleni yap. Binekli olan veya yaya olan bütün askerlerini de yardımına çağır. Onların, haram yollardan kazandıkları mallarına ve zina mahsulü olan çocuklarına ortak ol. Sen onlara, düşmanlarına galip geleceklerine dair vaadlerde bulun. Sen, sana uyanlara ancak bâtıl ve aldatıcı şeyleri vaadedersin. Bundan başka bir şey yapamazsın.
Şeytanın, kendisine tâbi olanların mallarma nasıl ortak olacağı hususunda şu görüşler zikredilmektedir:
Şeytan, kendisine uyarılan, mallarını Allah'a isyan yolunda kullandırır ve onlara haram yollardan mal kazandırır. Böylece onların mallarına ortak olmuş olur.
Allah'a isyan yolunda kullanılan mallar, müşriklerin putlara adadıkları veya, Şeytana uyarak kendilerine haram kıldıkları yahut günah işleme yolunda harcadıkları mallardır. Haram

yoldan kazandıkları mallar ise faizden elde ettikleri, gasbettikleri, başkalarını kandırarak aldıkları mallardır. Şeytanların,,kendilerine uyanların çocuklarına ortak olmaları ise, zina mahsulü olan çocuklara, diri diri toprağa gömdükleri veya geçim korkusuyla Öldürdükleri çocuklara, putlara nisbet edilerek kendilerine ad takılan çocuklara ve kâfir olrak yetiştirilen çocuklara ortak olmalarıdır. [77]

65- Şüphesiz ki senin, salih kullarım üzerinde hiçbir nüfuzun yoktur. Rabbin vekil olarak yeter.
Allah teala îblis'e diyor ki: "Ey İblis, bana itaat eden, benim emrimi tutan ve sana uymayan kullarım üzerinde senin hiçbir otoriten yoktur".
Ey Muahmmed, rabbin, sana emrettiği hususlarda senin için kâfidir. O, sana yeter. O halde sen onun emrine boyun eğ ve Peygamberliğini şu müşriklere tebliğ et. Onların hiçbirisinden korkma. [78]

66- Lütfuyla nimetler elde etmeniz için denizde gemileri yüzdüren rabbinizdir. Şüphesiz ki o, size merhametlidir.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, kullarına verdiği nimetlerden biri olan, gemileri denizde yürütme lütfunu beyan etmekte, bundan sonra gelen âyet-i Kerimede de insanların, bu nimetin kadrini bilmediklerini, ancak denizde bir tehlike geçirince Allah'a yönelip ona yalvarmak mecburi yelinde kaldıklarını beyan ediyor, insanın nankörlükte çok ileri gittiğini açıklıyor. [79]

67- Denizde herhangi bîr tehlikeye maruz kaldığınızda, Allah'tan başka, yardımını istediğiniz bütün putlar hatırınızdan silinir gider. Allah sizi tehlikeden kurtarıp karaya çıkarınca da, yüz çevirirsiniz. Zaten insanoğlu nankördür.
İnsan, başka herhangi bir kimsenin yardımını temin edemeyeceği durumlarda sıkışıp kalınca hemen Allah'a yalvarmaya başlar, ona sığınır. Denizde fırtınaya yakalanan insanlar da bunun bir misalidir. Denizde ölüm tehlikesiyle karşılaşan insan, Allah'a yalvarır fakat oradan kurtulup karaya çıkınca geçirmiş olduğu tehlikeyi unutarak, kendisini kurtaran rabbinden yüzçevirir. Bu haliyle insan, gerçekten nankör bir varlıktır. [80]

68- Sizi, karada yerin dibine batırmayacağından veya başınıza taş yağdırmayacağından emin misiniz? Sonra kendinize bir yardımcı da bulamazsınız.
Ey insanlar denizde geçirmiş olduğunuz tehlikeden uzaklaşıp karaya çıkınca size başka bir felaketin gelmeyeceğinden emin misiniz? Allah'ın sizi, karada olduğunuz halde yerin dibine geç irmeyeceğinden veya üzerinize gökten taş yağdırmayacağından emin misiniz? Bundan emin olmayın ve bilin ki sizi Allah'ın azabından kurtaracak bir yardımcı da bulamazsınız. [81]

69- Yoksa sizi tekrar denize döndürerek üzerinize kasırgalar göndermemesinden, inkârınız sebebiyle sizleri bağlamamasından emin misiniz? Sonra bizden, yaptıklarımızın hesabını soracak birini de bulamazsınız.
Denizde tehlikeyle karşılaştığınızda Allah'ın birliğini ikrar edip sonra karaya çıkınca da ondan yüzçeviren insanlar, Allah'ın, kendilerini tekrar denize döndürüp üzerlerine helak edici rüzgârlar göndermeyeceğinden ve onları, inkârları yüzünden denizde boğmayacağından emin midirler? Allah bunu yaparsa onu hesaba çekecek biri mi bulunacaktır? Elbette ki hayır. Böyle bir kimsenin bulunması mümkün değildir. O halde bu insanlar, Şeytanın aldatmasından nelere güvenip te Allah'a isyan ederler? [82]

70- Şühhesiz ki biz, Âdemoğlunu şerefli kıldık. Karada ve denizde onları taşıttık. Helâl ve temiz şeylerle rızıklandırdik. Onları, yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık.
Şüphesiz ki biz, Âdemoğlunu, diğer varlıklara hakim kılarak, diğer varlıkları onun hizmetine vererek şerefli bir varlık kıldık. Biz onları karada ve denizde çeşitli binekler üzerine bindirerek taşıttık. Diğer canlılar için böyle bir
imkân vermedik ve onları temiz ve helâl yiyecek ve içeceklerle nzıkl and irdik. Biz onlan, yarattıklarımızın birçoğundan pek üstün kıldık.
İnsanın diğer varlıklardan farklı ve üstün olan tarafları, akıl sahibi olması, konuşabilmesi, iyiyi kötüden seçebilme yeteneğine sahibolması, şeklinin güzel olması, boyca uzun olması, işlerini elleriyle görüp diğer ihtiyaçlarını onlarla gidermesi gibi meziyetlerdir. [83]

71- Kıyamet günü, bütün insanları önderleriyle çağıracağız. Amel defteri sağından verilenler, işte onlar kitaplarını okurlar. Kıl kadar haksızlığa uğratılmazlar.
Âyet-i Kerimede geçen "Önderler"in kimler ve neler oldukları hakkında şunlar zikredilmiştir: Burada zikredilen önderler, her ümmetin kendilerine gönderilmiş olan Peygamberleri veya her ümmetin Peygamberlerine verilen kitap yahut amel defterleri ya da her ümmetin, dUnyada kendilerine önder kabul ettiği liderleridir.
Taberi bu görüşü tercih etmektedir. [84]

72- Bu dünyada manen kör olan, âhir ette de kördür. Hatta daha da sapıktır.
Kim bu dünya hayatında, Allah'ın kendisine vermiş olduğu nimetlere karşı kör olursa ve dünyada Allah'ın kuvvet ve kudretini gösteren delil ve alâmetleri görmeyip kör gibi yaşarsa, elbette o, âhirette de kör muamelesi görecek ve bu kimse âhirette daha da kötü bir durumda bulanacaktır Zira oradaki yeri cehennem olacaktır. [85]

73- Ey Muhammed, müşrikler, sana vahyettiğimizin dışında başka şeyleri bize karşı iftira etmen için, nerdeyse seni, vahyettiğmiz hakkında şüpheye düşüreceklerdi. İşte o zaman seni dost edinirlerdi.
Müşrikler, Resulullah (s.a.v.)i dâvasından alıkoymak ve onu, üzerinde bulunduğu hak yoldan saptırmak için çeşitli yollara başvurmuşlardır. Bazen, Resûlullah'tan, müslüman olmaları için kendilerine mühlet vermesini ve bu sırada da putlarına tapmalarına ses çıkarmamasını istemişler, bazen, Resulullahın, onlara ait putları eleştirmekten vazgeçmesini, böylece İslâm'a ısınabileceklerini söylemişler, zaman olmuş, Resulullahm, kendi putlarına tapması halinde kendilerinin de Allah'a ibadet edeceklerini teklif etmişler, hattâ, maî ve kadın teklif ederek Peygamberlik iddiasından vazgeçmesini istemişler bazen de, Allah'a iman eden zayıf insanları yanından kovması halinde iman edeceklerini söylemişlerdir.
Bütün bu teklifler karşısında Allah teala Peygamberini uyarmak için âyetler indirmiştir. Bu hususta diğer âyetlerde şöyle Duyuruluyor. "De ki: Ey kâfirler, ben, sizin taptıklarınıza ibadet etmem. Siz de benim ibadet ettiğime tapacak değilsiniz.. [86]"Kâfirlerden bir kısmına verdiğimiz çeşitli dünya nimetlerine heveslenip göz dikeyim deme. Onların akıbetlerine

üzülme.[87] "Sırf Allah'ın nzasını dileyerek sabah akşam rablerine dua edenleri huzurundan kovma...[88]

74-75- Eğer seni, azimli ve sebatlı kılmasaydık, nerede ise onlara az da olsa meyledecektin. Eğer onlara biraz olsun mcyletseydin, dünya ve âhiretin azabını sana kat kat (attırırdık. Sonra kendin için bize karşı bir yardımcı da bulamazdın.
Ey Muhammed, şayet seni, müşriklerin davet ettikleri fitneden koruyup hak yolda kararlı kılmasaydık onlara neredeyse az da olsa meyledecektin. Eğer onlara, az da olsa meyledecek olsaydın, o takdirde sana, dünyanın da âhiretin de kat kat azabını tattınrdik. Bu takdirde seni, bizim azabımıza karşı savunacak hiçbir kimse de bulamazdın.
Katade diyor ki: "Bu âyet-i Celile inince Resulullah (s.a.v.) şöyle demiştir: "Ey Allah'ım, sen beni, bir an bile olsa kendi halime bırakma".[89]

76-77- Kâfirler, ncrdeyse seni yurdundan çıkarmak için tedirgin etmeye çahşirlar: Şayet onlar bunu başarsalar bile senden sonra onlar orada ancak az bir zaman kalacaklardır. Bizim, senden önce gönderdiğimiz Peygamberlere de uygulaya gel d iği m iz kanunumuz budur. Ey Peygamber, sen bizim kanunlarımızda bir eksiklik bulamazsın.
Resulullah (s.a.v.)m, kimler tarafından rahatsız edildiği ve nereden çıkarılması istendiği hususunda farklı görüşler zikredilmektedir:
Bazılarına göre, Yahudiler, Resulullah'm Medine'den çıkarılarak Şam'a göstmesini istemişler ve ona: "Şam topraklan Peygamberler toprağıdır. Medine Peygamberler toprağı değildir. Sen orya gidersen sana iman edenler artar" demişlerdir.
Taberi ve İbn-i Kesir'in tercih ettikleri görüşe göre ise, Resulullah'i yurdundan çıkarmak isteyenler, Kureyş müşrikleridir. Çıkarılması istenen yer de Mekke'dir. Katade ve Mücahid de bu görüştedirler.
Resuîullahı Mekke'den hicret etmeye zorlayan müş;riklerin liderleri, Resulullah'm oradan hicret ederek ayrılmasından sonra Bedir savaşında öldürülmüşler ve böylece, âyet-i Kerimenin ifade ettiği gibi onlar da orada az bir zaman kalabilmişler ve Allah tealanın, Peygamberlerine karşı gelenleri cezalandırma kanunu tahakkuk etmiştir.[90]

78- Güneşin batıya kaymasından, gecenin karanlığına kadar geçen vakitler içinde namazı kıl. Sabah namazını da kıl. Doğrusu, sabah namazında melekler hazır bulunur.
Müfessirlerin izahına göre bu âyet-i Kerime, namazın beş vaktini de açıklamaktadır. Güneşin tam tepe noktasından batıya doğru kaymasından başlayıp batması zamanına kadar Öğle ve ikindi namazları kılınmaktadır. Güneşin batışından sabaha kadar ise akşam ve yatsı namazları kılınmaktadır. Sabah namazı da ayrıca zikredilmektedir. Sabah namazının şahitli olduğu, yani Meleklerin onda hazır bulunduğu ifade edilmektedir. Sabah namazının şahitli olması, müfessirlerin beyanına göre, gündüz Melekleri ile gece Meleklerinin nöbet değiştirirken bu namaza şahit olmalarıdır. [91]

79- Ey Muhammed, gecenin bir bölümünde, sadece sana mahsus nafile namazı kıl. Muhakkak rabbin seni, öğülmüş bir makama erdirecektir.
Âyet-i Kerimede, Resulullaha, gece namazı kılması emrediliyor. Mü-fessirler bu namazın, sadece Resulullaha mahsus olduğunu, ümmetinin ise bu namazı kılmakla mükellef olmadığını söylemişler. Bazı müfessirler ise "Burada Resulullahtan, kılması istenen gece namazı, onun için, günahlarının affına bir vasıta değildir" demişlerdir. Bu itibarla "Şana mahsus nafile namazı" ifadesi kullanılmıştır. Zira Resulullahın geçmiş ve gelecek bütün günahlarının affedildiği belirtilmiştir. Halbuki ümmeti için bu namazlar, günahlarının affına vesiİe-dir. Ümmetinden her kim gece kılman teheccüd namazı gibi nafile namazları kılmaya devam ederse günahları affolunur.
Âyet-i Kerimede, Resulullahın, "Öğülecek bir makama erdirileceği" zikrediliyor. Müfessirler bu makamın, Resulullahın, ümmetine şefaat edeceği makam olduğunu söylemektedirler. Resulullah bu makama erişince o makamıyla Öğülecek ve Peygamberlerin en efdali olduğu ortaya çıkacaktır. Resulullahın, âhirette ümmetine şefaat edeceğini beyan eden çeşitli Ha-dis-i Şerifler mevcuttur. Şu Hadis-i Şeriflerinde buyuruyor ki: Ebu Hureyre (r.a.)den şöyle rivayet olunmuştur: "Bir gün Resulullah (s.a.v.)ın sofrasına et yemeği getirildi. Ve kol tarafından bir parça aynlıp önüne kondu. Çünkü Resu-luliah etin bu kısmını severdi. Ondan, ön dişleriyle bir lokma kopardı. Sonra şöyle buyurdu: "Ben, kıyamet gününde bütün insanların efendisiyim. Bu neden bilir misiniz?" diyerek şöyle izah etti: "Dünyada önce ve sonra gelmiş ne kadar insan varsa bunların

hepsini Allah teala kıyamet gününde düz ve geniş bir sahada toplayacaktır. Öyle düz ve geniş bir meydan ki orada bir çağına seslenince sesini herkes duyabilecek ve bakan bir kişinin gözü mahşer halkını bir bakışta görebilecek. Bir de güneş yaklaşacak. Artık insanların sıkıntısı ve kederi dayanılmaz ve tahammül olunmaz bir dereceye varapak. Bu sırada insanlar birbirlerine: "Size erişen şu faciayı görmüyor musunuz? Rabbiniz katında size şefaatçi olacak birini niçin aramıyorsunuz?" diyecekler. Bunun üzerine mahşer halkının bazısı bazısına: "Haydi Âdem'e gidiniz" diyecek. Mahşer halkı Âdem aleyhisselama gelecek ve ona:

Ey insan neslinin babası, Alah teala seni kudret eliyle yarattı, sana kendi ruhundan hayat verdi. Sonra Meleklere emredip onlar da sana secde ettiler. Rabbinden bizim için şefaat dile. Ey atamız, içinde bulunduğumuz şu müşkül vaziyeti görmüyor musun? Başımıza gelen şu musibeti bilmiyor musun?" diyecekler. Âdem de:

Rabbim bugün gazaplıdır. O derecede ki, ne bundan önce böyle bir gazap etmiştir ne de bundan sonra bu türlü gazap eder. Hem, Cenab-ı Hak, bana, cennetteki ağacın meyvasmdan yemeyi yasaklamış iken ben âsî olup yemiştim (Artık size şefaat edemem. Şimdi ben kendimi düşünüyorum). Vay nefsim, nefsim, nefsim. Siz, benden başka bir şefaatçi bulunuz. Nuh'a gidiniz" diyecek. Onlar da Nuh'a varacaklar ve:

Ey Nuh, sen, yeryüzünde Allah'tan başka şeylere tapan insanlara Peygamber olarak gönderilenlerin ilkisin. Allah sana Kur'anda "Çok şükreden kul" adını verdi. Hakkımızda rabbine şefaatçi ol. Ne acıklı vaziyette olduğumuzu görmüyor musun?" diyecekler. Nuh Peygamber de:

Aziz ve Celil olan rabbim bugün gazaplıdır. Öyle ki ne şimdiye kadar böyle gazaplarımıştır ne de bundan sonra böyle gazaplanır. Hem de ben, vaktiyle kavmimin helaki için dua etmiştim (Bu cihetle kendimi düşünüyorum). Vay nefsim, nefsim, nefsim. Şimdi siz başka bir şefaatçi arayınız. İbrahim'e gidiniz" diyecek. Onlar da ibrahim aleyhisselama vanp:

Ey İbrahim, sen, yeryüzündeki insanlardan, Allah'ın Peygamberi ve Allah'ın dostu bir zatsın. Rabbin tealaya hakkımızda şefaat dile. Şu acıklı halimizi görmüyor musun" diyecekler. İbrahim Peygamber de onlara:

Bugün rabbim gazaplıdır. Öyle ki ne bundan evvel böyle gazap etmiştir. Ne de bundan sonra böyle gazaplamr. Hem de ben, üç kere yalan söylemiştim [92] (Şimdi kendimi düşünüyorum). Vay

nefsim, nefsim, nefsim. Artık siz başka bir şefaatçi arayınız. Musa'ya gidiniz" diyecektir. Onlar da Musa aleyhisselama vanp:
Ey Musa, sen, Alîâh'm Peygamberisin, Allah seni Peygamber seçerek ve seninle konuşarak seni, diğer insanlardan üstün kıldı, Rabbin teala katında bize şefaatçi ol. Ne kadar ızdirap içinde olduğumuzu görmüyor musun?" diyecekler. Musa Peygamber de onlara:
Rabbim bugün gazaplıdır. Öyle ki ne şimdiye kadar bu kadar gazaplı görülmüş ne de bundan sonra bu kadar gazaplı görülecektir. Hem de ben, öldürmekle emredilmediğim halde bir adam öldürdüm[93] (Şimdi ben, nefsimi düşünüyorum) Vay nefsim, nefsim. Şimdi siz, başka bir şefaatçi arayınız. İsa'ya gidiniz" diyecek, onlar da İsa aleyhisselama vanp:
Ey İsa, sen, Allah'ın Resulüsün ve Allah tarafından Meryem'e konulan bir söz ve ondan bir ruh'sun. Sen, beşikte bir çocuk iken insanlarla konuştun. Rabbine hakkımızda şefaatçi ol. Nasıl bir ızdırap içinde olduğumuzu görmüyor musun?" diyecekler. İsa Peygamber de onlara:
Rabbim bugün gazaplıdır. Öyle ki ne bundan evvel böyle gazaplan-mıştır, ne de bundan sonra böyle gazaplanacaktır" diyecek ve hiçbir günah zikretmeyecek, "Vay nefsim, nefsim" diyerek endişesini izhar edecek ve "Benden başka bir şefaatçi bulunuz, Muhammed (s.a.v.)e gidiniz" diyecek, onlar da Muhammed (s.a.v.)e gelerek:
Ey Muhammed, sen, Allah'ın Peygamberisin ve Peygamberlerin so-nuncususun. Allah, geçmişte ve gelecekteki bütün günahlarını affetmiştir. Rab-bin tealaya hakkımızda şefaatçi ol. Nasıl bir elem ve ızdirap içinde olduğumuzu görmüyor musun?" diyecekler.
Bunun üzerine ben hemen gidip Arş'ın altına varacağım ve Aziz ve Celil olan rabbime secdeye kapanacağım. Allah bana, benden önce hiçbir kimseye ilham etmediği hamdetmeyi ve kendisini en güzel şekilde övmeyi bana ilham edecek (Ben de ona hamdedeceğim). Ben, bana ilham edildiği şekilde Allah'a hamdü senadan sonra, Allah tarafından:
Ey Muhammed, başını kaldır iste. Dileğin verilecektir, şefaat et, şefaatin kabul edilecektir" buyurulacak ben de secdeden başımı kaldırıp:
Ya Rab, ümmetim! Ya rab, ümmetim! Ya Rab, ümmetim! diye ümmetim hakkında şefaat edeceğim. Bunun üzerine:

Ey Muhammed, ümmetinden, hesap ve suale lüzumu olmayanları Cennet kapılarından, sağ kapıdan Cennete koy. Onlar, Cennetin öbür kapılarından da diğer insanlarla beraber girebileceklerdir" buyurulacaktır.
Sonra Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:
"Hayatım, kudret elinde olan Allah tealaya yemin ederim ki, Cennetin kapısının kanatlarından iki kanadın arası, Mekke ile Himyer yahut Mekke ile Busra arası kadar geniştir. [94]
* Peygamber efendimiz diğer bir Hadis-i Şerifinde de şöyle buyuruyor:
"Kim, namaza daveti (Ezan ve Kameti) işitince: "Ey Allah'ım, ey bu tam davetin ve kılınmaya başlanan namazın rabbi, sen Muhammed'e cennetteki yüce makamı ve üstün dereceyi ver ve onu, vaadettiğin övülecek makama eriştir" diyecek olursa kıyamet gününde şefaatim ona gerekli [95]

80- Şöyle de: "Rabbim beni (Girdirdiğine) hoşnutlukla girdir. (Çıkardığından) hoşnutlukla çıkar. Sen bana, nczdindcn yardımcı bir kuvvet ver.
Müfessirler, Allah tealanın, Resulullaha hoşnutlukla girmeyi ve hoşnutlukla çıkmayı dilemesini emrettiği şeyin ne olduğu hususunda farklı görüşler zikretmişlerdir.
Bazılarına göre, hoşnutlukla girdirilmesi istenen Medine şehri, hoşnutlukla çıkarılması istenen ise Mekke şehridir. Taberi bu görüşü tercih etmiştir.
Abdullah b. Abbas bu âyetin nüzul sebebi hakkında şöyle demektedir:
"Resulullah (s.a.v.) Mekke'de bulunuyordu. Sonra ona hicret etmesi emredildi. Bunun üzerine "Ey Muhammed, şöyle de: "Rabbim beni (Girdirdiğine) hoşnutlukla girdir. (Çıkardığından) hoşnutlukla çıkar. Sen bana, nezdinden yardımcı bir kuvvet ver" âyeti nazil oldu[96]
Bazılarına göre ise, hoşnutlukla girdirilmesi istenen ölüm, hoşnutlukla çıkarılması istenen de kıyamet gününde kabirdir.
Bazılarına göre de, hoşnutlukla girdirilmesi istenen, Peygamberliktir. Hoşnutlukla çıkarılması istenen de Peygamberlik görevinin yerine getirilmesidir.
Yine bazılarına göre, hoşnutlukla girdirilmesi ve çıkarılması istenen, namazdır.
Âyet-i Kerimenin sonunda ifade edilen "Yardımcı kuvvetin ne olduğu hususunda şu görüşler zikredilmiştir.

Bazılarına göre istenilen bu yardımcı kuvvet, maddi bakımdan güçlenmedir. Resulullah (s.a.v.) rabbinden, maddi bakımdan güçlendirilmesini ve böylece o zamanın iki süper Devleti olan Bizans ve Fars imparatorluklarını yenebilmesini istemiştir. Taberi bu görüşü desteklemektedir.
Bazılarına göre ise bu yardımcı kuvvet, manevî kuvvettir. O da, Allah te-alanın, Peygamberine karşı çıkacak olanları mağlup edeceği delilleri vermesidir. [97]

81- Ey Muhammed, de ki: "Hak geldi bâtıl yok oldu. Şüphesiz ki bâtıl yok olmaya mahkûmdur.
Müfessirler, bu âyet-i Kerimede zikredilen Hak ve Bâtü'dan neyin kastedildiği hususunda şu görüşleri zikretmişlerdir:
Bazılarına göre Hak'tan maksat, Kur'an-ı Kerim, Bâtıl'dan maksat ise Şeytandır. Buna göre âyet-i Kerimenin nânâsi "De ki: Hak geldi Şeytanın gücü yok oldu" şeklindedir. Bazılarına göre ise Hak'tan maksat, kâfirlere karşı Cihad etmek, bâtıldan maksat ise Allah'a ortak koşmak ve inkârda bulunmaktır. Buna göre âyetin mânâsı "De ki: Cihad emri geldi artık Allah'a ortak koşmak ve kâfirlik sona erdi" şeklindedir.
Taberi: "Buradaki Hak'tan maksat, Allah tealayı razı edecek her davranış ve itaattir. Bâtıldan maksat ise, Allah tealanın rızasına ters düşecek ve Şeytanı razı edecek davranıştır" demektedir.
Abdullah b. Mes'ud diyor ki:
"Resulullah (s.a.v.) Mekke'yi fethettiğinde Kabe'nin çevresinde üç yüz altmış tane put vardı. Resulullah (s.a.v.) elindeki sopa ile onları dürtüyor ve "Hak geldi bâtıl yok oldu. Şüphesiz ki bâtıl yok olmaya mahkûmdur" "...Hak geldi bâtıldan bir eser kalmadı. Bir daha geri dÖnmez[98]âyetlerini okuyor[99]

82- Biz Kur'anı, iman edenler için bir şifa ve rahmet kaynağı olarak indiriyoruz. Kur'an, zalimlerin ise ancak zararını artırır.
Kur'an-ı Kerim, manevî hastalıkların şifasıdır. İnsanları cehalet ve sapıklık karanlık! annd an kî.larmak için tedavi eder. Hakkı görmeyen kör gözleri açar. A.ynca Kur'an-ı Kerim, müminler için bir rahmet kaynağıdır. Zira ona iman eden müminler, onun hükümleriyle amel edip cenneti kazanırlar ve cehennemin azabından uzaklaşmış olurlar. Bundan daha büyük bir rahmet düşünülebilir mi? Kur'an, onu hJcâr eden kâfirlerin ise ancak zararlarını artırır. Zira kâfirler, onu inkâr ederek emirlerini

tutmazlar, yasaklarından kaçınmazlar. Böylece cehennemin azabını hak ederler.
Bir kısım âlimler, Kur'an-ı Kerimin, manevî hastalıklarla birlikte maddî hastalıklar için de şifa olduğunu söylemiş ve delil olarak da şu Hadisa-i Şerifi zikretmişlerdir:
Abdullah b. Mes'ud diyor ki:
"Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu; Siz, iki şifayı elden bırakmayın. Bal'ı ve Kur'anı. [100]
Hz. Ali (r.a.) diyor ki: "Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:
"İlaçların en hayırlısı Kur'andır. [101]
Dârimî, Abdülmelik b. Umeyr'in şöyle söylediğini rivayet ediyor:
"Resulullah (s.a.v.) "Fatiha da her hastalığa şifa vardır" buyurdu[102]

83- İnsanı nimetlendirdiğimizdc (Bizi hatırlamaktan) yüzçevirir. (Verdiklerimizin şükrünü eda etmekten) uzaklaşır. Bir sıkıntıya düştüğü zaman da ümitsizliğe kapılır.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, kendisinin himayesine mazhar olan insanların nankörlük ettiklerini, kendilerine mal, sıhhat ve zafer gibi nimetler verildiğinde Allah'a itaat ve ibadetten yüzçevird iki erini ve yan çizdiklerini, buna mukabil, herhangi bir sıkıntıya düştüklerinde de ümitsizliğe kapıldıklarını, zira ümidin asıl kaynağının inanç olduğunu, inançsızın tutunacağı bir dal bulunmadığını beyan ediyor.
Bu hususta başka âyetlerde de şöyle buyuruluyor: "Yemin olsun ki biz insana katımızdan bir rahmet verip sonra onu kendisinden alırsak şüphesiz ki insan, ümitsizliğe düşer ve nankörleşir" "Yemin olsun ki biz insana, uğradığı zarardan sonra tekrar nimetler tanırsak "Kötülükler başımdan gitti" der. Şüphesiz ki insan, çok sevinen ve çok öğünendir." "Ancak sabredenler ve iyi amel işleyenler bundan müstesnadır. İşte onlara, günahlarından bağışlanma ve büyük mükâfaat [103]

84- Ey Peygamber de ki: "Herkes kendi yolunda yürür. Kimin yolunun daha doğru olduğunu rabbin daha iyi bilir.
Bu âyet-i Kerime şu şekilde izah edlimiştir: "Herkes tuttuğu yola göre amel eder. Kimin yolunun daha doğru olduğunu ise rabbin daha iyi bilir".
"Herkes kendi dinine göre amel eder. Kimin yolunun daha doğru olduğunu ise rabbin daha iyi bilir".

"Herkes kendi niyetine göre hareket eder. Kimin yolunun daha doğru olduğunu ise rabbin daha iyi bilir".
"Herkes kendi mizaç ve tabiatına göre hareket eder. Kimin yolunun daha doğru olduğunu ise rabbin daha iyi bilir".[104]

85- Ey Muhammmcd, sana ruh'tan soruyorlar. De ki: "Ruh, rabbimin bileceği bir şeydir. Size ancak az bir bilgi verilmiştir.
Abdullah b. Mes'ud, bu âyet-i Kerimenin nüzul sebebi hakkında şöyle diyor:
"Bir gün ben, Resulullah (s.a.v.) ile birlikte ekinlerin içinde bulunuyordum. Resulullah, hurma dalından olan değneğine dayanıyordu. O anda oradan Yahudiler geçti. Birbirlerine: "Ona ruh'un ne olduğunu sorun" dediler. Resulullah (s.a.v.) "Bu hususta sizi şüpheye düşüren nedir?" diye sordu. Yahudilerden bazıları diğerlerine şöyle dediler: "Sonra o size, istemediğiniz bir cevapla karşılık vermiş olmasın". Sonra (Kendi aralarında kararlaştırıp) "Ona ruh'un ne olduğunu sorun" dediler. Ve sordular. Resulullah (s.a.v:) bir müddet sustu, onlara cevap vermedi. Ben anladım ki o anda vahiy geliyor. Olduğum yerde kaldım. Vahiy gelince Resulullah (s.a.v.) "Ey Muhammed, sana ruhtan soruyorlar. De ki: "Ruh, rabbimin bileceği bir şeydir. Size ilimden ancak az bir şey verilmiştir" âyetini okudur. [105]
Müfessirîer, bu âyet-i Kerimede zikredilen Ruh'tan neyin kastedildiği hakkında çeşitli görüşler zikretmişlerdir.
Bir görüşe göre buradaki Ruh'tan maksat, İnsanoğlunun bedenindeki Ruh'tur. Yahudiler, Resulullaha, "Allah tarafından, insanın bedenine konan Ruh'a nasıl azap edilir?" şeklinde bir soru sormuşlar bunun üzerine bu âyet-i Kerime onlara cevap olarak nazil olmuştur.
Diğer bir görüşe göre ise buradaki Ruh'tan maksat, Cebrail aleyhisselam-dır. Başka bir görüşe göre de buradaki Ruh'tan maksat, çok büyük bir Melektir.
Âyet-i Kerimenin sonunda "Size ancak az bir bilgi verilmiştir" buyurulmaktadır. Buradan anlaşılmaktadır ki, insanoğlu ilimden ne kadar payını alırsa alsın onun ilmi, her şeyi bilen Allah'ın ilmi yanında pek az bir şeydir.
Peygamber efendimiz (s.a.v.) Hz. Musanın, Hızır aleyhisselam ile birlikte yaptıkları yolculuğu anlatırken şunu da zikretmektedir:
"...Musa Hızır'a 'Sana öğretilen hikmetli ilimden bana da öğretmen için sana tâbi olabilir miyim? dedi. Hızır da Musa'ya 'Ey Musa, sen benimle arkadaşlık etmeye sabredemezsin. Zira

ben, Allah'ın bana Öğrettiği ve senin bilmediğin bir ilme sahibim. Sen de, Allah'ın sana öğrettiği ve benim bilmediğim bir ilme sahihpsin" dedi. Musa da "İnşallah beni sabredenlerden ve herhangi bir hususta sana karşı gelmeyenlerden bulacaksın" dedi. Her kişi de denizin kenarında yürümeye başladılar. Binecekleri bir gemi yoktu. O sırada bir gemi geldi. Gemicilerden, kendilerini de almalarını istediler. Orada Hızır'ı tanıdılar ve onları ücretsiz olarak gemiye aldılar. Bir ara bir serçe gelip geminin kenarına kondu ve denizden gagasıyla bir veya iki defa su aldı. Bunu gören Hızır aleyhisselam dedi ki: "Ey Musa, bu serçenin gagasıyla aldığı su denize nisbetle ne kadarsa senin ve benim ilmim de Allah'ın ilmine göre o kadardır. [106]

86-87- Yemin olsun ki, dilersek sana vahyettiğimizi ortadan kaldırırız. Sonra İme karşı sana yardım edecek bir vekil de bulamazsın.
Fakat rabbindcn bir rahmet olarak biz bunu yapmadık. Gerçekten rabbinin lütfü çok büyüktür.
Ey Muhammed, yemin olsun ki, eğer dileyecek olursak, Kur'an'da sana vahyetüğimiz bilgileri yok ederiz de artık bir şey bilemez olursun. Sonra da bize karşı kendini savunacak bir vekil bulamazsın. Fakat biz, katımızdan bir rahmet olarak bunu böyle yapmadık. Verdiğimiz bilgileri sende bıraktık ki ümmetine öğretesin, onlar da doğru yolu bulmuş olsunlar. - Şüphesiz ki rabbinin sana olan lütfü pek büyüktür. Zira seni insanlar arasından Peygamber seçmiş, sana kitap vermiş ve Peygamberlerin sonuncusu kılmıştır. Bununla birlikte sana daha nice nimetler ihsan etmiştir. [107]

88- Ey Muhammed, de ki: "Yemin olsun ki insanlar ve Cinler, Kur'anın bir benzerini meydana getirmek için biraraya gelseler de, hiçbir zaman onun bir benzerini meydana getiremeyeceklerdir. Hattâ birbirlerine yardımcı olsalar bile.
Taberî bu âyet-i Kerimenin nüzul sebebi hakkında şunu zikretmektedir: "Bir kısım Yahudiler Resulullah'a gelerek Kur'an-ı Kerim hakkında onunla tartışmışlar ve ondan, kendisinin Peygamberliğini gösteren delillerden, Kur'an-ı Kerimin dışında bir delil getirmesini istemişler, kendilerinin de Kur'an gibi bir kitap getirebileceklerini iddia etmişler ve bunun üzerine de bu âyet-i Kerime nazil olmuş ve onlara meydan okumuştur. [108]

89- Şüphesiz ki bu Kur'anda insanlara her çeşit misali vermişizdir. Fakat insanların çoğu yine de inkârlarında ısrar ederler.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, Kur'an-ı Kerimin çeşitli yerlerinde, insanlar için her çeşit misali zikrettiğini, bununla beraber, insanların çoğunun hakkı inkârda ısrar ettiklerini beyan ediyor. Bu da, insanların çoğunun,
akıllarını kullanmadıklarını, hakkı düşünüp nasihatlerden pay almadıklarım göstermektedir. [109]

90-91-92-93- Kâfirler şöyle dediler: "Bizim için yerden bir kaynak fışkırtmadıkça asla iman etmeyeceğiz. Veya içinde hurma ve üzüm bulunan bir bahçen olsun, ortasından ırmaklar fışkırt. Yahut, sandığın gibi göğü başımıza parça parça düşür veya Allah'ı ve Melekleri karşımıza getir. Yahut altından bir evin olmalı veya göğe çıkmalısın. Allah'tan, Peygamber olduğunu yazan, okuyabileceğimiz bir kitap getirmedikçe göğe çıktığına da inanmayız". Ey Muhammed, sen onlara şöyle de: "Rabbimi tenzih ederim. Nihayet ben de, Peygamber olan bir insandan başka bir şey değilim".
Bu âyet-i Kerimelerin nüzul sebebi hakkında şunlar anlatılıyor: Mekke'de yaşayan Utbe b. Rebia, Şeybe b. Rebia, Ebu Cehil, Velid b. Muğire gibi kâfirler bir gün biraraya toplanarak Resulullahı yanlarına davet ettiler ve ondan, yerden pınarlar fışkırtmasını veya nehirler akıtmasını, yahut göğü parça parça edip üzerlerine düşürmesini veya Allah'ı ve Melekleri göstererek. Peygamberliğinin doğru olduğuna şahit göstermesini istediler. İşte bunun üzerine bu âyetler nazil oldu ve müşriklere, Resulullahm da onlar gibi bir insan olduğunu, bunları yapmanın ise ancak Allah'ın elinde olduğunu beyan etti. Böylece Resulullahı, müşriklerin iman etmemelerine karşılık teselli etmiş oldu. [110]

94- İnsanlara hidayet geldiği zaman, onların iman etmelerine engel olan sebep sadece: "Allah bir insanı mı Peygamber gönderdi?" demeleridir.
Ey Muhammed, insanlara senin peygamber olduğunu gösteren açık deliller geldiği halde, onların inkâr etmelerine sebep oîan şey, bir insanın, Peygamber olarak gönderilmesini garip karşılamalarıdır.

Müşrikler, bir insanın Peygamber olarak gönderilemeyeceğini iddia ediyor ve Peygamberlik gibi bir vazifenin, insan gücünün üstünde bir güce sahip olan Melek gibi bir varlığa verilmesi lâzım geldiğini iddia ediyorlardı. Allah teala bunlara cevaben buyuruyor ki: [111]

95- Ey Peygamber, de ki: "Yeryüzünde huzur içinde dolaşan Melekler olsaydı elbette biz onlara, Peygamber olarak gökten bir Melek gönderirdik.
Her varlık, kendi cinsinden olan varlıkları bilir ve onların halinden anlar. Yeryüzündeki insanlara, yemeyen, içmeyen ve beşeri herhangi bir ihtiyacı bulunmayan bir Melek, Peygamber olarak gönderilecek olsaydı elbette ki o Melek, insanların halinden anlamayacak, o insanlar için neyin uygun olduğunu takdir edemeyecek ve her hususta onlara örnek olamayacaktı. Bu itibarla Allah tealanm, insanlara, kendi cinslerinden birini Peygamber olarak göndermesi onun bir lütfü ve merhametinin ifadesidir. [112]

96- De ki: "Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. Çünkü o, kullarından haberdardır. (Yaptıklarını) çok iyi görendir.
Ey Muhammed, de ki: "Benimle sizin aranızda. Peygamberliğimin doğruluğuna dair. şahit olarak Allah yeter. Zira Allah, kullarının işinden haberdardır ve yaptıklarını çok iyi görendir. [113]

97- Allah'ın, doğru yola scvkcttiği kimse hidayettedir. Kimi de saptırırsa, sen, Allah'tan başka onlar için dostlar bulamazsın. Biz onları kıyamet gününde yüzükoyun, körler, dilsizler ve sağırlar olarak toplayacağız. Sığınacakları yer cehennemdir. Cehennemin ateşi her hafifledikçe onun ateşini artırırız.
Ey Muharnmed, Allah, kimi imana, seni tasdik etmeye ve sana gönderilenleri kabul etmeye muvaffak kılarsa işte doğru yola erişen ve olgunluğa ulaşanlar onlardır. Allah, her kimi de hak'tan saptırır, kendisine iman etmeye ve Peygamberini tasdik etmeye muvaffak kılmazsa iyi bil ki onlar için Allah'tan başka herhangi bir dost ve yardımcı bulunmayacaktır. Biz onları, kıyamet gününde yüzleri üzerinde süründürerek bir araya getireceğiz. Onlar, kendilerine zevk verecek şeyleri görmekten kör, sevindirecek şeyleri işitmekten sağır, ve delil getirmekten dilsiz olacaklardır. Buna mukabil onlar, cehennemliklerin nasü

yandıkların görecekler, onun uğultusunu işitecekler ve: "Keşke dünyada iken toprak olsaydık" diye konuşacaklardır. Onların varacağı yer, cehennemdir. Onun ateşi her sakinleştikçe biz onun alevini artıracağız.
Enes b. Mâlik diyor ki:
"Bir adam gelip Resulullaha şöyle dedi: "Ey Allah'ın peygamberi, kâfir olan bir insan, kıyamet gününde yüzüstü yürüyerek mi haşrolacaktır?". Resulullah: "Dünyada iken onu ayaklan üzerine yürüten Allah, kıyamet gününde yüzüstü yürütmeye kadir olamaz mı?" buyurdu. [114]

98- Bu, âyetlerimizi inkâr etmelerinin ve "Sahi biz, kemik ve unufak olduktan sonra mı biz mi yeniden yaratılıp diriltileceğiz?" demelerinin cezasıdır.
Kâfirlerin, âhirette bu şekilde cezalandırılmalarının sebebi, onlann, Peygamberlerimizin doğruluğunu gösteren delilleri inkâr etmeleri ve öldükten sonra dirilmeyi kabul etmeyerek alaylı bir şekilde: "Çürüyüp kemik ve toprak olduktan sonra mı bizler mi yeniden yaratılarak diriltileceğiz?" demeleridir. [115]

99- Görmezler mi ki, gökleri ve yeri yoktan var eden Allah, onlann benzerlerini yaratmaya da kadirdir. Allah onlar için şüphe edilmeyen bir vâde takdir etmiştir. Fakat zalimler, inkârlarında yine de ısrar ederler.
"Biz, kemik ve un ufak olduktan sonra mı tekrar yaratılıp diriltileceğiz?" diyen kâfirler görmezler mi ki, gökleri ve yeri yaratan Allah, onların benzerlerini de yaratmaya elbette kadirdir. Allah, bu müşrikleri öldürmek ve onlara cehennemde azap etmek için bir süre tayin etmiştir. Onda asla şüphe yoktur. Ne.var ki zalimler bu gerçekleri inkâr etmekte ısrar etmişler, Allah'ın vaadettiği şeyleri yalanlamaya devam etmişlerdir. [116]

100- Ey Peygamber, de ki: "Eğer siz, rabbimin rahmet hazinelerine sahip olsaydınız yine de harcamaktan kork af onu elinizde tutardınız. Doğrusu insan çok cimridir.
Allah teala bu âyet-i Kerimede, kâfirlerin, dünyaya ne kadar düşkün olduklarını beyan ediyor, biriktirmiş oldukları mallan, ebediyyen yaşayacakmış gibi ellerinde tuttuklarını açıklıyor. Öyle ki bunlar, Allah tealanm rızık hazineleri ellerinde bulunsa dahi "Fakirleşiriz" korkusuyla onu harcamaktan kaçınırlar.
Allah teala bu âyet-i Kerimenin sonunda, insanoğlunun bir sıfatını beyan ederek: "Doğrusu insan çok cimridir" buyuruyor.

Anlaşılıyor ki cimrilik, mal biriktirme ve onu gerektiği" yerlere harcamaktan kaçınma hastalığı insanın mayasında var olan bir durumdur. O halde bu hususa dikkat etmeli ve bizi o istikamete çekmek isteyen bu duyguyu her an yenmeye çalışmalıyız. [117]

101- Şüphesiz kî biz Musa'ya, apaçık dokuz mucize vermiştik. Ey Peygamber» İsrailoğullarına sor. Musa kendilerine geldiğinde Firavun: "Ey Musa, öyle sanıyorum ki sen, büyülenmiş bîrisin" demişti.

Âyet-i Kerimede, Hz. Musa'ya verilen apaçık dokuz mucizeden bahsedilmektedir. Bu mucizeler, Hz. Musa'nın, Firavun ve taraftarlarına göstermiş olduğu mucizelerdir. Bu mucizelerin bazılarının neler oldukları hakkında farklı görüşler vardır.

Çoğunluğun görüşüne göre bu dokuz mucize şunlardır:

1- ÂSÂ: Hz. Musa'nın âsâ mucizesini âyet-i Kerime şöyle beyan ediyor: "Bunun üzerine Mûsâ, asasını yere attı. O, hemen apaçık bir yılan oluverdii[118] "Mûsâ da asasını bırakıverdi. Bir de ne görsünler, âsâ, onların uydurdukları şeyleri hep yutuyor. [119]

2- PARLAYAN EL: Bu mucizeye de âyet-i Kerimede şöyle işaret ediliyor: "Elini çıkardı. Bir de ne görsünler, bakanlara, pırıl pırıl paralayan bembeyaz bir [120]

3- TUFAN

4- ÇEKİRGE

5- HAŞERAT

6- KURBAĞA

7- KAN: Hz.

Musa'ya verilen bu mucizeler de âyet-i Kerimede şöyle beyan ediliyor: "Bunun üzerine onlara (Firavun ve taraftarlarına) açık mucizeler olarak, Tufan, Çekirge, Haşerat, Kurbağa ve Kan gönderdik. Yine de büyüklük tasladılar ve suçlu bir kavim oldular. [121]

8- KITLIK YILLARI

9- ÜRÜN EKSİKLİĞİ: Bu mucizeler de şöyle açıklanıyor: "Şüphesiz biz, ders alsınlar diye Firavun kavmini, kıtlık yıllan ve ürün eksikliği ile cezalandırdık, [122]

Çoğunluğun dışında kalan bazı âlimler ise bu mucizelerden, Kıtlık Yıllan ve Ürün eksikliği yerine, Denizin yarılması ve Hz. Mûsâ'nm dilindeki kekemeliğin düzelmesi mucizesini zikretmişlerdir.

Bazıları da Kıtlık Yıllan ve Ürün eksikliği mucizelerinin yerine, Taştan su fışkırması ve canlıların ve bitkilerin taş kesilmesi mucizelerini zikretmişlerdir.
Hz. Musa'nın, Firavun ve taraftarlarının dışında, İsraiîoğullanna getirdiği birçok mucize daha vardır. Âsâsim taşa vurarak su fışkırtması, çölde İs rai loğull arını bulutla gölgelendirmesi, gökten üzerlerine bıldırcın eti ve kudret helvası inmesi bu mucizelerdendir.
Aynca, Hz. Mûsâya, Allah teala tarafından, Tevrat'ta on emir verilmiştir. Hadis kitaplarında bu on emrin, âyette zikredilen dokuz mucizeyi soran Yahudilere, Resulullah'ıri vermiş olduğu bir cevap zikredilmişse de, bunlar, dokuz mucize değil, Tevratta Hz. Musa'ya verilen on emirdir. Peygamber efendimiz, bunların neler olduklarını kendisinden soran iki Yahudiye buyurmuştur ki:
"Bunlar şu emirlerdir: Hiçbir şeyi Allah'a ortak koşmayın, hırsızlık yapmayın, zina etmeyin, Allah'ın, öldürülmesini haram kıldığı can'a, haksız yere kıymayın. Suçsuz bir insanı, idarecilere şikâyet etmeyin. Sihir yapmayın. Faiz yemeyin. Numuslu kadınlara "Zina etti" diye iftirada bulunmayın. Savaştan kaçmayın. Özellikle siz Yahudiler, cumartesi yasağım ihlal etmeyin. [123]

102- Mûsâ dedi ki: "Ey Firavun, biliyorsun ki, bu mucizeleri, göklerin ve yerin rabbi olan Allah'tan başkası indirmemiştir. Onlar, benim doğruluğumu açıkça ortaya koymaktadır. Ben de sanıyorum ki, ey Firavun, sen hclâk olacaksın".
Hz. Mûsâ, Firavun ve kavmine mucizeleri getirince onlar: "Bu apaçık bir sihirdir" dediler. "Vicdanları doğruluğuna kanaat getirdiği halde, sırf zulümleri ve büyüklenmeleri yüzünden o mucizeleri inkâr ettiler.'[124]Bunun üzerine Hz. Mûsâ, Firavuna dedi ki: "Ey Firavun, sana gösterdiğim bu dokuz mucize, ancak, göklerin ve yerin rabbinin indirdiği mucizelerdir. Bunları, ondan başka kimse getiremez. Bu mucizeler, gerçeği görmek isteyenlere yol gösterirler. Sanıyorum ki ey Firavun sen, bu tutumunla helak olacaksın".
Âyet-i Kerimenin sonunda geçen ve "Helak olacaksın" diye tercüme edilen "Meşhur" kelimesi, müfessirler tarafından farklı şekillerde izah edilmiştir.
Bazılarına göre bu kelimenin mânâsı: "Sen, mel'unsun". Bazılarına göre: "Sen, mağlup olacaksın". Bazılarına göre: "Sen, hayırdan uzak kalacaksın". Bazılarına göre: "Sen,

değiştirileceksin". Bazılarına göre: "Sen, çıldırmışsın". Bazılarına göre: "Sen, helak olacaksın" demektir. Mealde bu görüş tercih edilmiştir. [125]

103-104- Firavun, Musa'yı ve İsrailoğullarını Mısır'dan sürmek istedi. 8İz de onu ve beraberindekilerin hepsini suda boğduk. Bundan sonra İsrailoğullarma şöyle dedik: "Buraya siz yerleşin. Vaadedilen kıyamet günü gelince, sizleri biraraya toplarız".
Firavun, Hz. Musa'yı ve İsrailoğullannı Mısır topraklarından çıkarmak istedi. Allah teala da onu ve kendisine yardım edenleri Kızildenizde boğarak cezalandırdı. Firavun ve ona tâbi olanlar helak olduktan sonra, Allah teala, Hz. Musa'nın ve ona tabi olan İsraüoğullarının, Şam topraklarına yerleşmelerini emretti ve kıyamet gününde mahşer meydanında, Firavun ve taraftarlarıyla Hz. Musa'yı ve ona tabi olanları bir araya getireceğni vaadetti. [126]

105- Biz, Kur'anı hak olarak indirdik. Bütün hakikatleri içinde toplayarak indi. Ey Peygamber, biz seni, ancak bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik.
* Müfessirler bu âyet-i Kerimeyi şu şekillerde izah etmişlerdir,
"Biz Kur'anı, gerçekleri ihtiva eden bir kitap olarak indirdik. O da hak bir kitap olarak indi. Kimse ona bir şey karıştıramadı".
"Biz Kur'anı, içinde hak'tan başka bir şey olmayan bir kitap olarak indirdik. Biz onda adaletli davranmayı, insaflı olmayı, güzel ahlâkla yaşamayı ve güzel işler yapmayı emrettik. Biz onda, zulmü, çirkin şeyler yapmayı, kötü ahlâka düşmeyi yasakladık. Kur'an da katımızdan bu şekilde indi. Kimse ona bir şey karıştıranı adı".
"Biz Kür'anı, indirilmesini gerektiren bir hikmete binaen indirdik. O da o hikmete binaen indi".
"Biz Kur'anı, gökten, Melekler tarafından korunmuş olarak ve gerçek bir kitap olarak indirdik. O da böylece indi".
"Biz Kur'anı, değişmeyen bir kitap olarak indirdik. O da hiç değişmedi".[127]

106- İnsanlara, smdire sindire okuyasın diye biz Kur'anı kısımlara ayırdık. Onu peyderpey indirdik.
Âyet-i Kerimeden anlaşıldığı gibi, Allah teala Kur'an-i Kerimi, Resulullah'a toptan indirmemiş, onu bölümlere ayırarak peyderpay indirmiştir ki Resulullah onu kolayca ezberlesin,

iman eden mü'minlere de, âyetler indikçe tebliğ etmiş olsun. [128]

107-108-109- Kâfirlere şöyle de: "Kur'ana ister iman edin ister iman etmeyin, O daha önce kendilerine ilim verilenlere okunduğunda onlar, yüzleri üstüne hemen secdeye kapanırlar". Rabbimizi tenzih ederiz. Şüphesiz ki rabbimizin vaadi gerçekleşir" derler. Ağlayarak bir kere daha secdeye kapanırlar. Kur'an onların, Allah'a teslimiyetlerini daha da artırır.
Ey Muhammed, senden mucizeler isteyen ve istediklerini gerçekleştirmediğin takdirde sana iman etmeyeceklerini belirten müşriklere de ki: "Bu Kur'ana iman edip etmemeniz, Kur'an için bir fark ortaya koymaz. Zira, ne Kur'ana iman etmeniz, Allah'ın rahmet hazinelerini artırır ne depnu inkâr etmeniz o hazinelerde bir eksiklik meydana getirir. Kur'an inmeden önce, kendilerine ilim verilen kitap ehline bu Kur'an okunduğu zaman, çenelerinin üstüne yere kapanır secde ederler. Ve rablerini tenzih ederek: "RabbimU kendisi için uydurulan eksik sıfatlardan beridir. Şüphesiz ki rabbimizin vaadettiği sevap ve cezalar, mutlaka gerçekleşecektir. Bunlar, çeneleri üzerine yere kapanıp secde ederken gözlerinden yaşlar dökerler. Kur'an da onlann huşûlanm artırır. [129]

110- Sen o müşriklere şöyle de; "İster 'Allah1 deyin ister 'Rahman' deyin. Nasıl çağırırsanız çağırın» isimlerin en güzeli onundur. Namazda sesini fazla yükseltme. Çok da gizli okuma. Orta yolu seç.
Âyet-i Kerimenin birinci bölümünde: "Sen o müşriklere şöyle de: "İster Allah deyin ister rahman deyin" buyuruluyor: "Abdullah b. Abbas bu kısmı izah ederken diyor ki: "Resulullah (s.a.v.) Mekke'de iken secdeye kapanır ve Allah'a yalvararak: "Ya Allah, ya rahman" derdi. Bunu gören müşrikler, "Bu adam tek bir ilaha ibadet ettiğini iddia ediyor halbuki iki ilaha dua ediyor" dediler. Bunun üzerine bu âyet-i Kerime nazil oldu ve Allah ve Rahmanın aynı olduğunu beyan etti".
Ayet-i Kerimenin ikinci bölümünde: "Nasıl çağırırsanız çağırın, isimlerin en güzeli onundur" buyuruluyor. Bu isimler hakkında Peygamber efendimizden şu Hadis-i Şerif rivayet ediliyor:
"Şüphesiz ki Allah'ın doksandokuz ismi vardır, yüz'den bir eksiktir. Kim onlan sayarsa (Zikrederse) cennete girer. [130]

Allah tealanın doksan dokuz Esma-i Hüsnâsı, A'raf sûresinin yüz sekseninci âyetinin izahında zikredilmiştir. Oraya bakılabilir.
Âyet-i Kerimenin son bölümünde: "Namazda sesini fazla yükseltme. Çok da gizli okuma. Orta yolu seç" buyurulmaktadır.
Sahabiler ve tabiîler, âyet-i Kerimenin bu bölümünde, kılınan namazın mı yoksa namaz esnasında okunan âyet ve duaların mı orta yolla yapılmasını emrettiği hususlarında çeşitli izahlarda bulunmuşlardır.
Hz. Aişe (r.anh) ise burada ifade edilen namaz'dan maksadın dua olduğunu söylemiştir. Sahabi ve tabiîlerin çeşitli izahlarına gelince, onlan şöyle özetlemek mümkündür.
a- Abdullah b. Abbas bu âyet-i Kerimenin nüzul sebebi hakkında şöyle demiştir:
"Bu âyet-i Kerime nazil olduğunda Resulullah (s.a.v.) Mekke'de gizleniyordu. Sahabilerine namaz kıldırdığında Kur'an okurken sesini yükseltiyordu. Müşrikler bunu işitince, Kur'ana, onu gönderene ve onu getirene sövüyorlardı. Bunun üzerine Allah teala» Peygamber (s.a.v.)e "Namazda sesini, yani namaz esnasında Kur'an okurken sesini yükseltme ki müşrikler duyup Kur'ana sövmesinler. Onu ashabından da gizleme ki, okuduğunu işitemez duruma düşmesinler. Bu ikisi arasında bir yol tut[131] âyetini indirdi. Taberi de bu görüşü tercih etmektedir.
Burada, ikisinin arasında bir yol tutmaktan maksat, kişinin, okuduğu şeyi kendisinin duyacağı şekilde okumasıdır.
b- İkrime ve Hasan-ı Basrî diyorlar ki: "Resulullah (s.a.v.) Mekke'de iken açıkça namaz kılıyordu. Müşrikler ise hırçınlaşıyor ve müslümanlara saldırıyorlardı. Bu sebeple Resuiullah ve sahabîleri namazı gizli kılmaya başlamışlardı. Bunun üzerine bu âyet-i Kerime indi ye: "Namazı ne tam açıkça kıl ne de tamamen gizle. İkisinin ortasını tut" anlamındaki bu âyet-i Kerime nazil oldu.
c- Abdullah b. Abbas ve Hasan-ı Basrî'den nakledilen diğer bir görüşe göre ise bu âyet-i Kerime, namazın, gösteriş için kılınmasını korkudan dolayı da gizlenmemesini emretmektedir. .
d- İbn-i Zeyd ise âyetin bu kısmını şöyle izah etmektedir: "Ehl-i Kitap ibadet ederlerken seslerini kısıyorlardı. İçlerinden birisi aniden sesini yükseltiyor bunu üzerine diğerleri de ona katılarak bağ iriyorlardı. Allah teala bu âyeti göndererek

Müslümanların, onlar gibi bağırmamalarını ve okuyuşlarını tam olarak ta gizlememelerini emretti.

e- Hz. Âişe (r.anh.)nm, bu âyette zikredilen "Namaz"dan maksadın dua olduğunu söylediğini zikretmiştik. Ümmül MiTminîn, Müslümanların, dua ederlerken bağırmamalarını ve okuyuşlarını tam olarak ta gizlememelerini ve âyet-i Kerimenin bunu emrettiğini zikretmektedir. Yine Hz. Âişe'den nakledilen diğer bir rivayete göre buradaki duadan maksat, namazın içinde okunan, tahiyyattır. Müminlerin, bunu okurken açıkça okumamaları, tam olarak da gizlememeleri gerekir.

Taberî bu görüşleri zikrettikten sonra özetle şöyle diyor: "Eğer, dışına taşmayı caiz görmediğim bu görüşler olmasaydı-ben bu âyet-i Kerimeyi: "Gündüz namazlarını kılarken açıkça okuma, gece namazlarını kılarken de gizli okuma" şeklinde anlardım". [132]

111- De ki: "Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı bulunmayan, Acizlikten dolayı bir yardımcı da edinmeyen Allah'a mahsustur". Onu lâyık olduğu şekilde yücelt.

Ey Muhammed, de ki: "Tam övgü, çocuk edinmeyen, bütün mevcudata sahibolmakta hiçbir ortağı bulunmayan, acizlikten dolayı herhangi bir dost edinmeyen Allah'a mahsustur. Ey Muhammed, sen rabbini yücelt ve tekbir getir.

Allah teala bundan Önceki âyette, en güzel isimlerin kendisine ait olduğunu beyan ettikten sonra bu âyet-i Kerimede de, yaratanla yaratılanları birbirine karıştırmamak ve kendisini noksan sıfatlardan tenzih etmek için buyuruyor ki: "Tam övgü ancak Allah'a mahsustur. O, asla çocuk edinmemiştir. O, tektir, her şey ona muhtaçtır. O, hiçbir şeye muhtaç değildir. Doğurmamıştır, doğurulmamiştır. Onun hiçbir benzeri de yoktur. Onun, mülkte herhangi bir ortağı da yoktur. Zira böyle bir ortağı olan kimse âcizdir. Âciz olan ise Allah olamaz. Onun, acizlikten dolayı yardımcı edinmeye ihtiyacı yoktur. Zira o, her şeye yardım edendir, hiçbir şeyin yardımına muhtaç değildir. O halde ey Muhammed, sen, sözünde ve amelinde rabbini yücelt".

Katade diyor ki: "Resulullah (s.a.v.)ın, ailesinden oian küçük büyük herkese bu âyeti öğrettiği rivayet edilmektedir".

Hıristiyanlar ve Yahudiler, Allah tealanm çocuk edindiğini,-müşrikler, Allah'ın ortakları olduğunu, Sâbiîler ve Mecûsîler, Allah'ın, acizlikten dolayı yardımcılar edindiğini iddia etmişler, Allah teala da bu âyette, o iddiaların tümüne cevap vermiştir.

Peygamber efendimiz (s.a.v.) bu âyet-i Kerimeyi okuyarak: "Bu âyet, izzet (Allah tealanın şerefini zikreden) âyetidir" buyurmuştur. [133]

Bu Sûre-i Ceîûe, Allah'ı teşbih ile başlamış, Allah'ı tekbir ile bitmiştir. Bundan sonra gelen Kehf Sûresi de Allaha Hamd ile başlamaktadır ki bu da Her iki sûre arasındaki güzel ahengi göstermektedir. [134]